

Botim i përkohshëm

AKTGJYKIMI I GJYKATËS (Dhoma e Madhe)

30 prill 2024 (*) —

«Referenca për një vendim paraprak – Bashkëpunimi gjyqësor në çështjet penale – Direktiva 2014/41/BE – Urdhri Evropian i Hetimit Kriminal – Përvetësimi i provave tashmë në posedim të autoriteteve kompetente të shtetit zbatues – Kushtet e lëshimit – Shërbimi i telekomunikacionit të koduar – EncroChat – Nevoja për vendimin e një gjyqtari – Përdorimi i provave të marra në kundërshtim me ligjin e Unionit.

Në çështjen C-670/22,

në lidhje me kërkesën për një vendim paraprak të paraqitur në Gjykatë, në përputhje me nenin 267 TFEU, nga Landgericht Berlin (Gjykata e Tokës, Berlin, Gjermani), me vendim të datës 19 tetor 2022, pranuar në Regjistrin më 24 tetor 2022, në procedurën penale kundër

MN,

GJYKATA (Dhoma e Madhe),

i përbërë nga K. Lenaerts, President, L. Bay Larsen, Zëvendës-President, A. Prechal, K. Jürimäe (raportues), C. Lycourgos, T. von Danwitz, Z. Csehi dhe O. Spineanu-Matei, kryetarë seksionesh, M. Ilešij, J.-C. Bonichot, I. Jarukaitis, A. Kumin, D. Gratsias, ML Arastey Sahún dhe M. Gavalec, gjyqtarë,

Avokati i Përgjithshëm: T. Yäpeta

Regjistruar: D. Dittert, Shef i Njësisë dhe K. Hötzel, Administrator

duke pasur parasysh fazën me shkrim të procedurës dhe pas seancës dëgjimore më 4 korrik 2023,

duke marrë parasysh vëzhgimet e paraqitura:

– për Staatsanwaltschaft Berlin, nga R. Pützhoven dhe J. Raupach, duke vepruar si agjentë;

– për MN, nga S. Conen, Rechtsanwalt;

– Qeveria Gjermane, nga J. Möller, P. Busche dhe M. Hellmann, duke vepruar si agjentë;

– Qeveria Çeke, nga L. Halajová, M. Smolek dhe T. Suchá, duke vepruar si agjentë,

– Qeveria e Estonisë, nga M. Kriisa, duke vepruar si agjent;

– për Irlandën, nga M. Browne, Kryeprokuror i Shtetit, MA Joyce dhe D. O'Reilly, duke vepruar si agjentë, i ndihmuar nga D. Fennelly, BL;

– Qeveria Spanjolle, nga A. Gavela Llopis dhe A. Pérez-Zurita Gutiérrez, duke vepruar si agjentë;

– Qeveria Franceze, nga G. Bain dhe R. Bénard, B. Dourthe, B. Fodda dhe T. Stéhelin, duke vepruar si agjentë;

– Qeveria Gjermane, nga MZ Fehér, duke vepruar si agjent;

– Qeveria e Holandës, nga K. Bulterman, A. Hanje dhe J. Langer, duke vepruar si agjentë,

– Qeveria polake, nga B. Majczyna, duke vepruar si agjent;

– për Qeverinë Suedeze, nga F.-L. Göransson dhe H. Shev, duke vepruar si agjentë;

– Komisioni Evropian, nga H. Leupold, M. Wasmeier dhe F. Wilman, duke vepruar si agjentë,

pasi dëgjoi konkluzionet e Avokatit të Përgjithshëm, të paraqitura në seancën dëgjimore më 26 tetor 2023,

shqiptoi sa vijon

Gjykim

¹ Kërkesa për një vendim paraprak ka të bëjë me interpretimin e nenit 2(c), nenit 6(1) dhe nenit 31 të Direktivës 2014/41/BE të Parlamentit Evropian dhe Këshillit të datës 3 prill 2014 mbi Urdhrin Evropian të Hetimit Penal. OJ 2014, L 130, f. 1), si dhe mbi parimet e ekuivalencës dhe efektivitetit.

² Kjo kërkesë është paraqitur në kuadër të procedimit penal kundër MN dhe ka të bëjë me legjitimitetin e tre urdhrave të hetimit evropian, të lëshuar nga Generalstaatsanwaltschaft Frankfurt am Main (Zyra e Prokurorisë së Përgjithshme Frankfurt am Main, Gjermani) (në tekstin e mëtejshëm: Prokuroria e Përgjithshme e Frankfurtit. ").

Ligji i Unionit

Direktiva 2002/58/KE

- 3 Neni 15(1) i Direktivës 2002/58/KE të Parlamentit Evropian dhe Këshillit të 12 korrikut 2002 mbi përpunimin e të dhënave personale dhe mbrojtjen e privatësisë në sektorin e komunikimeve elektronike (Direktiva e privatësisë dhe komunikimet elektronike) (OJ 2002 , L 201, faqe 37), parashikon si më poshtë:

"Shtetet anëtare mund të miratojnë dispozita legjislative që synojnë kufizimin e të drejtave dhe detyrimeve të përmendura në nenet 5 dhe 6, nenin 8 pika 1 deri në 4 dhe nenin 9 të kësaj direktive, kur ky kufizim përbën, në përputhje me nenin 13(1) i Direktivës 95/46/KE [të Parlamentit Evropian dhe Këshillit të 24 tetorit 1995 për mbrojtjen e personave fizikë në lidhje me përpunimin e të dhënave personale dhe mbi lëvizjen e lirë të këtyre të dhënave (OJ 1995, L 281, f. 31)], një masë e nevojshme, e përshtatshme dhe proporcionale brenda një shoqërie demokratike për mbrojtjen e sigurisë kombëtare (d.m.th. sigurinë e shtetit), mbrojtjen, sigurinë publike; dhe parandalimin, hetimin, zbulimin dhe ndjekjen penale të krimeve, ose përdorimin e paautorizuar të sistemit të komunikimeve elektronike. (...) Të gjitha masat e përmendura në këtë paragraf duhet të jenë në përputhje me parimet e përgjithshme të së drejtës komunitare, duke përfshirë ato të përmendura në nenin 6 pikat 1 dhe 2 të [TEU]."

Direktiva 2014/41

- 4 Paragrafët 2, 5 deri në 8, 19 dhe 30 të Direktivës 2014/41 janë formuluar si më poshtë:

(2) Në përputhje me nenin 82(1) të Traktatit për Funkcionimin e Bashkimit Evropian (TFBE), bashkëpunimi gjyqësor në çështjet penale në Bashkimin [Evropian] duhet të bazohet në parimin e njohjes reciproke të gjyqësorëve dhe vendimeve. bashkëpunimi gjyqësor, i cili, që nga Këshilli Evropian i Tampere më 15 dhe 16 tetor 1999, konsiderohet zakonisht një gur themeli i bashkëpunimit gjyqësor në çështjet penale në Union.

(...)

(5) Pas miratimit të Vendimeve Kornizë të Këshillit [2003/577/JHA e 22 korrikut 2003 mbi ekzekutimin në Bashkimin Evropian të urdhrave për ngrirjen e aseteve ose provave (OJ 2003, L 196, f. 45)] dhe [2008/978/JHA të Këshillit i 18 dhjetorit 2008 mbi Urdhrit Evropian të Provave për blerjen e objekteve, dokumenteve dhe të dhënave për përdorim në procedimet penale (OJ 2008, L 350, f. 72)], u bë e qartë se kuadri ekzistues për mbledhjen e provave është tepër të fragmentuara dhe komplekse. Prandaj është e nevojshme një qasje e re.

(6) Në Programin e Stokholmit, të miratuar nga Këshilli Evropian më 10-11 dhjetor 2009, Këshilli Evropian shqyrtoi vazhdimin e mëtejshëm të krijimit të një sistemi gjithëpërfshirës për marrjen e provave në rastet me dimension ndërkufitar, bazuar në parimin e njohjes reciproke. Këshilli Evropian vuri në dukje se instrumentet ekzistuese në këtë sektor përbëjnë një rregullorë të fragmentuar dhe se nevojitet një qasje e re e cila, duke u mbështetur në parimin e njohjes reciproke, merr gjithashtu parasysh fleksibilitetin e sistemit tradicional të ndihmës ligjore. Prandaj, Këshilli Evropian bëri thirrje për krijimin e një sistemi gjithëpërfshirës për të zëvendësuar të gjitha instrumentet ekzistuese në terren, duke përfshirë Vendimin Kuadër të Këshillit 2008/978/JHA, duke mbuluar sa më shumë që të jetë e mundur të gjitha llojet e provave, duke vendosur afate dhe për të kufizuar arsyet e refuzimit. në minimum.

(7) Kjo qasje e re bazohet në një instrument të vetëm të quajtur Urdhri Evropian i Hetimit (EIO). EIO duhet të lëshohet në mënyrë që një ose më shumë masa hetimore specifike të kryhen në shtetin zbatues ("Shteti Ekzekutues") me qëllim të marrjes së provave. Kjo gjithashtu përfshin marrjen e provave tashmë në posedim të autoritetit përmbartës.

(8) EIO duhet të ketë një shtrirje horizontale dhe për këtë arsye duhet të zbatohet për të gjitha masat hetimore që synojnë marrjen e provave. Megjithatë, krijimi i një grupi të përbashkët hetimor dhe mbledhja e provave brenda atij ekipi kërkon dispozita specifike, të cilat janë më të përshtatshme për t'u rregulluar veçmas. Prandaj, pa paragjykuar zbatimin e kësaj direktive, instrumentet ekzistuese duhet të vazhdojnë të zbatohen për këtë lloj mase hetimore.

(...)

(19) Krijimi i një zone lirie, sigurie dhe drejtësie në Bashkim bazohet në besimin e ndërsjellë dhe në një prezumim të konformitetit nga ana e të gjitha shteteve anëtare me ligjin e Bashkimit dhe, në veçanti, me të drejtat themelore. Megjithatë, ky supozim është relativ. Rrjedhimisht, nëse ka arsye serioze për të besuar se ekzekutimi i një mase hetimore të kërkuar në një EIO çon në shkeljen e një të drejte themelore dhe se shteti zbatues po dështon në detyrimet e tij për të mbrojtur të drejtat themelore të njohura në Kartë [të Të Drejtat Themelore të Bashkimit Evropian (në tekstin e mëtejshëm: "Karta")], ekzekutimi i EIO duhet të refuzohet.

(...)

(30) Mundësitë për bashkëpunim në përputhje me këtë Direktivë për përgjimin e telekomunikacioneve nuk duhet të kufizohen në përmbajtjen e telekomunikacioneve, por duhet të mbulojnë gjithashtu mbledhjen e të dhënave të trafikut dhe vendndodhjes që lidhen me ato telekomunikime, në mënyrë që autoritetet kompetente të mund të lëshojnë një EIO të synuar. për të marrë të dhëna më pak ndërrhyrëse të telekomunikacionit. Një EIO që synon marrjen e të dhënave historike të trafikut dhe vendndodhjes në lidhje me telekomunikacionet duhet të përfshihet brenda regjimit të përgjithshëm të zbatueshëm për ekzekutimin e EIO dhe mund të konsiderohet, në varësi të ligjit të shtetit zbatues, si një masë hetimore shtrënguese.'

- 5 Neni 1 i asaj direktive, i titulluar "Urdhri hetimor evropian dhe detyrimi për ta ekzekutuar atë", thotë:

"1. Urdhri Evropian i Hetimit (EIO) është një vendim gjyqësor i lëshuar ose i vlefshëm nga një autoritet kompetent i një Shteti Anëtar ("Shteti Lëshues") për të kryer një ose më shumë akte hetimore specifike në një shtet tjetër anëtar ("Shteti Ekzekutues") për qëllimet e marrjes së provave në përputhje me këtë direktivë.

EIO mund të lëshohet gjithashtu për të marrë prova të mbajtura tashmë nga autoritetet kompetente të shtetit zbatues.

2. Shtetet Anëtare do të zbatojnë një OIO mbi bazën e parimit të njohjes reciproke dhe në përputhje me këtë direktivë.'

6 Në bazë të nenit 2 të asaj direktive, të titulluar "Përkufizime":

"Për qëllimet e kësaj direktive:

(...)

c) "lëshimin e autoritetit":

(i) një gjyqtar, një gjykatë, një magjistrat hetues ose një prokuror publik kompetent në rastin në fjalë; ose

ii) çdo autoritet tjetër kompetent, i përcaktuar nga shteti lëshues i cili, në rastin konkret, vepron si autoritet hetues në procedurë penale dhe është kompetent të urdhërojë mbledhjen e provave në përputhje me legjislacionin kombëtar. Për më tepër, përpara se t'i transmetohet autoritetit zbatues, OIE do të vërtetohet, pasi të shqyrtohet përputhshmëria e tij me kushtet për lëshimin e një OIE sipas kësaj direktive, në veçanti kushtet e përmendura në nenin 6(1), nga një gjyqtar, gjykatë, magjistrat hetues ose prokuror publik në shtetin lëshues. Ku EIO është vërtetuar nga një autoritet gjyqësor, ky i fundit mund të konsiderohet gjithashtu autoriteti lëshues për qëllimet të transmetimit të IEO;

d) "Autoriteti zbatues" do të thotë një autoritet kompetent për të njohur një OIE dhe për të siguruar ekzekutimin e tij në përputhje me këtë Direktiva dhe procedurat e zbatueshme në një rast të ngjashëm vendas. Procedura të tilla mund të përfshijnë autorizimin e një organi juridiksioni në shtetin zbatues, kur parashikohet nga legjislacioni kombëtar i këtij të fundit."

7 Neni 4 i së njëjtës direktivë, i titulluar "Llojet e procedimeve për të cilat mund të lëshohet një VNM", parashikon si më poshtë:

Një VNM mund të lëshohet:

a) në lidhje me procedimet penale të nisura nga, ose që mund të paraqiten përpara, një autoritet gjyqësor, në lidhje me një vepër penale sipas legjislacionit kombëtar të shtetit lëshues;

(...)».

8 Neni 6 i Direktivës 2014/41, i titulluar "Kushtet për lëshimin dhe transmetimin e një VNM", parashikon:

«1. Autoriteti lëshues mund të lëshojë një VNM vetëm kur konsideron se plotësohen kushtet e mëposhtme:

te) nxjerrja e ONI-së është e nevojshme dhe proporcionale për qëllimet e procedurës së përmendur në nenin 4, duke marrë parasysh të drejtat e individit i nënshtrohet hetimit ose i akuzuar; Dhe

b) masat hetimore të kërkuara në ZNP mund të ishin dhënë në të njëjtat kushte në një rast të ngjashëm vendas.

2. Kushtet e përmendura në paragrafin 1 vlerësohen nga autoriteti lëshues në çdo rast.

3. Nëse autoriteti zbatues ka arsye të besojë se kushtet e përmendura në paragrafin 1 nuk janë respektuar, ai mund të konsultohet autoriteti lëshues për rëndësinë e ekzekutimit të OIE. Pas një konsultimi të tillë, autoriteti lëshues mund të vendosë të tërhiqet EIO".

9 Neni 14 i direktivës së sipërpërmendur, i titulluar "Mjetet juridike", thotë si më poshtë:

«1. Shtetet Anëtare duhet të sigurojnë që mjetet juridike të barazvlefshme me ato të disponueshme në një çështje të ngjashme të brendshme janë të zbatueshme ndaj masave hetimore të kërkuara në ZNP.

(...)

7. Shteti lëshues do të marrë parasysh faktin që njohja ose ekzekutimi i një OIE është kundërshtuar me sukses në përputhje me legjislacionin e saj kombëtar. Pa cenuar rregullat procedurale kombëtare, Shtetet Anëtare sigurojnë që në procedura procedimet penale në shtetin lëshues, respektohen të drejtat e mbrojtjes dhe garantohet një gjykim i drejtë në vlerësimin e provave të marra nëpërmjet EIO".

10 Në bazë të nenit 30 të Direktivës në fjalë, të titulluar "Përgjimi i telekomunikacioneve me asistencën teknike të një shteti tjetër anëtar":

«1. Një EIO mund të lëshohet për përgjimin e telekomunikimeve në shtetin anëtar, ndihma teknike e të cilit nevojitet.

(...)

7. Kur lëshon OIO të përmendur në paragrafin 1 ose gjatë përgjimit, autoriteti lëshues mund të kërkojë gjithashtu, nëse ka arsye e veçantë, një transkriptim, një dekodim ose një deshifrim i regjistrimit, në varësi të marrëveshjes së autoritetit mbikëqyrës ekzekutimi.

Shpenzimet që rezultojnë nga zbatimi i këtij neni do të përballohen në përputhje me nenin 21, me përjashtim të kostove që lidhen me 8. transkriptimin, dekodimin dhe deshifrimin e komunikimeve të përgjuara, të cilat janë përgjegjësi e shtetit lëshues".

11 Neni 31 i së njëjtës direktivë, me titull "Njoftoni Shtetin Anëtar në të cilin ndodhet personi që i nënshtrohet përgjimit dhe i të cilit asistencë teknike nuk është e nevojshme", parashikon si më poshtë:

«1. Nëse për kryerjen e një mase hetimore, përgjimi i telekomunikacionit autorizohet nga autoriteti kompetent i një Shteti Anëtar ("Shteti Anëtar i përgjimit") dhe adresa e raportimit të personit të treguar që i nënshtrohet përgjimit në urdhrin e përgjimit përdoret në territorin e një Shteti tjetër Anëtar ("Shteti Anëtar i njoftuar") asistencë teknike e të cilit nuk është të nevojshme për të kryer përgjimin, shteti anëtar i përgjimit do të njoftojë autoritetin kompetent të shtetit anëtar në përputhje me rrethanat njoftuar për përgjimin:

te) para përgjimit, nëse autoriteti kompetent i shtetit anëtar të përgjimit e di, në momentin e urdhrimit përgjimit, që personi që i nënshtrohet përgjimit (...) ndodhet ose do të gjendet në territorin e Shtetit Anëtar të njoftuar;

b) gjatë përgjimit ose pasi është kryer përgjimi, sapo të bëhet e ditur se personi që i nënshtrohet përgjimit ndodhet, ose është vendosur gjatë përgjimit, në territorin e Shtetit Anëtar të njoftuar.

2. Njoftimi i përmendur në paragrafin 1 do të bëhet duke përdorur formularin e përcaktuar në aneksin C.

3. Kur përgjimi nuk lejohet në një rast të ngjashëm vendas, autoriteti kompetent i Shtetit Anëtar të njoftuar mundet, pa vonesë dhe më së voni brenda 96 orëve nga marrja e njoftimit të përmendur në paragrafin 1, të njoftojë autoritetin kompetent të shtetit anëtar të përgjimit. që:

te) përgjimi nuk mund të kryhet ose i jepet fund; Dhe

b) nëse është e nevojshme, çdo rezultat i përgjimit i marrë tashmë kur personi që i nënshtrohet përgjimit ishte në territorin e tij nuk mund të përdoret ose mund të përdoret vetëm në kushtet e specifikuar nga ai person. Autoriteti kompetent i Shtetit Anëtar të njoftuar do të informojë autoritetin kompetent të shtetit anëtar përgjues për arsyet e këtyre kushteve.

(...)».

12 Neni 33 i Direktivës 2014/41, i titulluar "Njoftimet", liston, në paragrafin 1, informacionin që duhet t'u komunikohet dhe vihet në dispozicion të gjitha Shteteve Anëtare dhe Rrjetit Gjyqësor Evropian (EJN) të krijuar nga Veprimi i Përbashkët 98/428. /JHA, e 29 qershorit 1998, miratuar nga Këshilli në bazë të Nenit K.3 [BE] mbi krijimin e një rrjeti gjyqësor evropian (OJ 1998, L 191, f. 4).

Ligji gjerman

13 Përgjimi i telekomunikacioneve për qëllime të ndjekjes penale rregullohet nga Strafprozessordnung (StPO) (Kodi i Procedurës Penale) (në tekstin e mëtejshëm: "StPO").

14 Fjalitë e para deri në të tretën e nenit 100a(1) të StPO-së autorizojnë, përkatësisht, monitorimin e komunikimeve të vazhdueshme në formën e një monitorimi "klasik" të telekomunikacionit, mbikëqyrjen e komunikimeve të vazhdueshme duke instaluar softuer që spiunon pajisjet terminale ("përgjimi i telekomunikacionit në burim") dhe sekuestrimin e komunikimeve të përfunduara dhe të regjistruara tashmë në një pajisje në datën e lëshimit të urdhrimit të Landgericht (Gjykata Rajonale, Gjermani) që urdhëron masën në fjalë ("kërkim i kufizuar në internet"). Sipas nenit 100b të StPO, është e mundur të aksesohen të gjitha të dhënat e regjistruara në pajisjet terminale ('kërkimi në internet').

15 Të gjitha këto masa presupozojnë ekzistencën e një dyshimi konkret për kryerjen e një krimi, dhe kategoria e krimeve të konsideruara kufizohet në disa raste të renditura në nenin 100a, paragrafi 2, dhe nenin 100b, paragrafi 2 i PTPO.

16 Në bazë të nenit 100e, paragrafi 1 dhe 2, të StPO, masa të tilla mund të urdhërohen gjithashtu nga Landgericht (Gjykata e Tokës) kompetente ekskluzivisht me kërkesë të Zyrës së Prokurorit Publik në fjalë. Në lidhje me këtë, sipas nenit 100e (2) të StPO, lexuar në lidhje me nenin 74a (4) të Gerichtsverfassungsgesetz (GVG) (Akti i Gjyqësorit) i 12 shtatorit 1950 (BGBl. 1950 I, faqe 455), kërkimet në internet bien nën juridiksionin ekskluziv të një seksioni të veçantë të Landgericht (Gjykata e Tokës).

17 Gesetz über die internationale Rechtshilfe in Strafsachen (IRG) (Ligji për Bashkëpunimin Gjyqësor Ndërkombëtar në Çështjet Penale), i datës 23 dhjetor 1982 (BGBl. 1982 I, f. 2071), në versionin e tij të zbatueshëm për procedurën kryesore (në tekstin e mëtejshëm: « IRG »), nuk përcakton shprehimisht autoritetin kompetent për lëshimin e urdhrave evropianë të hetimit. Referuar nenit 161 të StPO, një urdhër hetimi evropian për kontrollin e telekomunikacioneve jashtë vendit mund të miratohet nga Prokuroria gjatë hetimit paraprak të aktakuzës.

18 Neni 91g(6) i IRG, i cili transponon nenin 31 të Direktivës 2014/41 në ligjin gjerman, parashikon që autoriteti kompetent të cilit një shtet anëtar njofton synimin e tij për të kryer një masë përgjimi në territorin gjerman, duhet të ndalojë zbatimin e një masë e tillë ose përdorimin e të dhënave të përgjuara brenda 96 orëve ose të bëjë që përdorimi i të dhënave të tilla të jetë subjekt i kushteve të caktuara nëse, në raste të ngjashme të brendshme, një masë e tillë nuk autorizohet. Megjithatë, IRG nuk specifikon nëse e njëjta masë duhet t'i njoftohet Landgericht-it (Gjykata e Tokës) kompetente ose prokurorisë publike në fjalë. Neni 92d i IRG-së rregullon vetëm juridiksionin territorial të autoritetit kompetent.

Procedura kryesore dhe pyetjet e aktvendimit paraprak

19 Si pjesë e një hetimi të kryer nga autoritetet franceze, doli se disa persona nën hetim përdornin telefona celularë të koduar që funksiononin nën një licencë të quajtur 'EncroChat' për të kryer krime që lidhen kryesisht me trafikun e drogës. Këta telefona celularë bënë të mundur, nëpërmjet softuerit special dhe harduerit të modifikuar, të krijonin, nëpërmjet një serveri të instaluar në Roubaix (Francë), një komunikim të koduar pikë-për-pikë që nuk mund të përgjohej me metodat tradicionale të hetimit (në tekstin e mëtejshëm: "EncroChat shërbim »).

20 Policia franceze arriti, me autorizimin gjyqësor, të ruante disa të dhëna nga ai server në vitet 2018 dhe 2019. Këto të dhëna lejuan zhvillimin, nga një ekip i përbashkët hetimor, përfshirë ekspertë nga Holanda, të një lloji softueri « Trojan ». Softueri në fjalë u ngarkua në serverin e përmendur në pranverën e vitit 2020, subjekt i autorizimit nga tribunal correctionnel de Lille (Gjykata Penale e Lille, Francë) dhe, prej andej, në telefonat celularë të lartpërmendur nëpërmjet një përditësimi të simuluar. Ky softuer do të kishte prekur 32 477 përdorues, nga gjithsej 66 134 përdorues të regjistruar, të shpërndarë në 122 vende, 4 600 prej të cilëve ishin në Gjermani.

21 Më 9 mars 2020, disa përfaqësues të Bundeskriminalamt (Zyra Federale e Policisë Kriminale, Gjermani) (në tekstin e mëtejshëm: BKA) dhe të Prokurorisë Publike në Frankfurt, si dhe përfaqësues të, ndër të tjera, autoriteteve të Francës, Holanda dhe Mbretëria e Bashkuar, morën pjesë në një video-konferencë të organizuar nga Agjencia e Bashkimit Evropian për Bashkëpunim në Drejtësi Penale (Eurojust). Gjatë asaj konference, përfaqësuesit e autoriteteve të Francës dhe Holandës informuan përfaqësuesit e autoriteteve të shteteve të tjera anëtare për hetimin që ata kryen në një kompani të koduar të menaxhimit të telefonave celularë dhe për

përgjimi i të dhënave që ata kishin marrë parasys, duke përfshirë të dhënat nga telefonat celularë të vendosur jashtë territorit francez. Përfaqësues të autoriteteve gjermane kanë shprehur interesimin e tyre për të dhënat e përdoruesve gjermanë.

- 22 Në një shënim të datës 13 mars 2020, BKA njoftoi hapjen e një hetimi ndaj një grupi të panjohur përdoruesish të shërbimit EncroChat për gjoja trafikim të organizuar të substancave narkotike në sasi të papërfillshme dhe për komplot kriminal. BKA e justifikoi nisjen e këtij hetimi duke shpjeguar se përdorimi i shërbimit EncroChat ngriti, si të tillë, dyshime për kryerjen e krimeve të rënda, veçanërisht për organizimin e trafikut të drogës.
- 23 Në bazë të këtij shënimi, më 20 mars 2020, Prokuroria Publike e Frankfurtit nisi një hetim kundër
- 24 Më 27 mars 2020, BKA mori, nëpërmjet aplikacionit të rrjetit të sigurt për shkëmbimin e informacionit të Agjencisë së Bashkimit Evropian për Bashkëpunim në Zbatimin e Ligjit (Europol), një aplikacion të quajtur 'Aplikacioni i Sigurt i Shkëmbimit të Informacionit Newtork' (SIENA), një mesazh i transmetuar nga grupi i përbashkët hetimor autoriteteve policore të Shteteve Anëtare të interesuara për të dhënat e shërbimit EncroChat. Autoriteteve kompetente të këtyre shteteve anëtare iu kërkua të konfirmimin me shkrim se ishin informuar për metodat e përdorura për mbledhjen e të dhënave nga telefonat celularë të vendosur në territorin e tyre kombëtar. Ata gjithashtu duhej të siguronin që të dhënat e transmetuara në parim do të përdoreshin ekskluzivisht, fillimisht, për qëllime operationale dhe do të përdoreshin vetëm për procedurat e hetimit në vazhdim me autorizimin paraprak të shteteve anëtare të ekipit të përbashkët hetimor. Sipas gjyqtarit referues, BKA i ka përcjellë konfirmimet e kërkuara në marrëveshje me Prokurorinë Publike të Frankfurtit.
- 25 Midis 3 prillit dhe 28 qershorit 2020, BKA konsultoi të dhënat e shpërndara çdo ditë në serverin e Europolit në lidhje me telefonat celularë përdoret në Gjermani.
- 26 Më 2 qershor 2020, si pjesë e procedurave të UJ-së, Prokuroria Publike e Frankfurtit u kërkoi autoriteteve franceze, nëpërmjet një urdhri të parë hetimor evropian, autorizim për përdorimin e të dhënave nga shërbimi EncroChat pa kufizime në procedimet penale. Ajo e arsyetoi kërkesën e saj duke deklaruar se BKA ishte informuar nga Europol se një numër i madh krimesh shumë të rënda, veçanërisht importimi dhe trafikimi i substancave narkotike në sasi jo të papërfillshme, janë kryer në Gjermani me ndihmën e telefonave celularë të pajisur. me këtë shërbim dhe se persona të caktuar ende të pidentifikuar në atë kohë dyshoheshin se kishin planifikuar dhe kryer krime shumë të rënda në Gjermani duke përdorur komunikime të koduara.
- 27 Pas kësaj kërkesë, Tribunal correctionnel de Lille (Gjykata Penale e Lille) autorizoi transmetimin dhe përdorimin në procedurat gjyqësore të të dhënave nga telefonat celularë të pajisur me shërbimin EncroChat të përdoruesve gjermanë. Disa të dhëna plotësuese u transmetuan më pas në zbatim të dy urdhrave shtesë të hetimit evropian, përkatësisht më 9 shtator 2020 dhe 2 korrik 2021 (në tekstin e mëtejshëm, së bashku me urdhrin e hetimit evropian të datës 2 qershor 2020: «Hetimi i urdhrave të hetimit evropian»).
- 28 Më pas, Zyra e Prokurorit Publik të Frankfurtit ndau procedurat e UJ-së, duke ia ricaktuar procedurat hetimore të nisura kundër përdoruesve të caktuar, përfshirë MN, tek prokurorët vendas. Është në këtë kontekst që Landgericht Berlin (Gjykata e Tokës, Berlin, Gjermani), gjyqtari referues, vë në dyshim legjitimitetin e urdhrave të hetimit evropian në dritën e Direktivës 2014/41.
- 29 Me një seri të parë prej tre pyetjesh, ai gjyqtar kërkon të përcaktojë se cili ishte autoriteti kompetent për të miratuar urdhrat evropianë të hetimit.
- 30 Në lidhje me këtë, në një urdhër të datës 2 mars 2022 të lëshuar në kontekstin e çështjes 5 STR 457/21 (DE:BGH:2022:020322B5STR457.21.0), Bundesgerichtshof (Gjykata Federale e Drejtësisë, Gjermani) deklaroi se Frankfurt Prokuroria Publike, e cila heton në procedurat e UJ-së, ishte kompetente për lëshimin e Urdhrave Evropianë të Hetimit për transmetimin e provave (në tekstin e mëtejshëm 'Urdhëri i Gjykatës Federale të Drejtësisë i datës 2 mars 2022'). Gjyqtari referues nuk e ndan këtë interpretim. Është e prirur të konsiderohet se, në përputhje me nenin 6(1) të Direktivës 2014/41, të lexuar në lidhje me nenin 2(c) të asaj Direktive, vetëm një gjyqtar mund të kishte miratuar Urdhrat Evropiane të Hetimit.
- 31 Gjykata referuese i referohet në këtë drejtim vendimeve të 2 marsit 2021, Prokuratur (Kushtet e aksesit në të dhënat në lidhje me komunikimet elektronike) (Cj746/18, EU:C:2021:152), dhe të 16 dhjetorit 2021, Spetsializirana prokuratura (Të dhënat e trafikut dhe vendndodhjes) (Cj724/19, EU:C:2021:1020). Ai bazohet më konkretisht në konsideratat që Gjykata i kushtoi, në jurisprudencën e përshkruar në ato vendime, interpretimit të nenit 15(1) të Direktivës 2002/58 në dritën e të drejtave themelore që rrjedhin nga nenet 7, 8 dhe 11 disa letër. Sipas mendimit të atij gjyqtari, kjo praktikë gjyqësore do të ishte e transpozueshme në interpretimin e nenit 6(1) (a) të Direktivës 2014/41.
- 32 Aksesi nga autoritetet gjermane hetuese në të dhënat nga shërbimi EuroChat nëpërmjet Urdhrave Evropiane të Hetimit duhet t'i nënshtrohet kritereve të ngjashme me ato që rregullojnë aksesin në të dhënat e ruajtura në përputhje me nenin 15(1) të Direktivës 2002/58. Fakti që të dhënat nga ai shërbim nuk u ruajtën nga një operator telekomunikacioni në bazë të një urdhri administrativ, por u mbledhën menjëherë nga autoritetet hetuese franceze, nuk justifikon një zgjidhje tjetër. Përkundrazi, kjo rrethanë do të rëndonte ndërhyrjen në të drejtat themelore të subjekteve të të dhënave.
- 33 Për më tepër, nga neni 2 (c) i Direktivës 2014/41 rrjedh se, pavarësisht nga rregullat kombëtare për juridiksionin në një situatë të ngjashme në nivel kombëtar, një urdhër hetimi evropian për qëllime të ndjekjes penale duhet të miratohet gjithmonë nga një gjyqtar që nuk është përgjegjës për masa konkrete hetimore, kur testi i proporcionalitetit të parashikuar në nenin 6(1)(a) të asaj direktive kërkon një balancim kompleks të interesave në fjalë dhe ka të bëjë me shkelje të rënda të të drejtave themelore.
- 34 Seria e dytë dhe e tretë e pyetjeve të ngritura nga gjykata referuese kanë të bëjnë me kushtet thelbësore të cilave ajo i nënshtrohet miratimi i një urdhri hetimor evropian.
- 35 Kjo gjykatë konsideron, së pari, se një urdhër hetimi evropian që kërkon akses në të dhënat e mbledhura nëpërmjet përgjimit të telekomunikacionit me qëllim të kryerjes së procedimeve penale plotëson kushtet e domosdoshmërisë dhe proporcionalitetit, të përcaktuara në nenin 6(1)(a) të Direktiva 2014/41 vetëm kur ka një supozim, bazuar në fakte konkrete, për pjesëmarrje në një krim të rëndë ndaj çdo personi të interesuar.
- 36 Ky gjyqtar nuk ndan, në këtë drejtim, përfundimin e urdhrit të Gjykatës Federale të Drejtësisë të datës 2 mars 2022, sipas të cilit supozimi i thjeshtë, i papërcaktuar i krimeve të shumta do të mjaftonte për miratimin e urdhrave evropianë të hetimit. Ai i mbështet dyshimet e tij në praktikën gjyqësore të Gjykatës në lidhje me ligjshmërinë e ruajtjes së të dhënave, veçanërisht në vlerësimet në lidhje me

proporcionaliteti, në përputhje me nenin 15(1) të Direktivës 2002/58, dhe rikujton në këtë drejtim vendimet e 2 marsit 2021, Prokuratur (Kushtet e aksesit në të dhënat në lidhje me komunikimet elektronike) (C-746/18, EU:C:2021:152, paragrafët 39, 40 dhe 50), si dhe të 5 prillit 2022, Komisioneri i An Garda Síochána dhe të tjerë. (Cý140/20, EU:C:2022:258, paragrafi 44). Nuk mund të argumentohet, në këtë drejtim, se mbrojtja e të drejtave themelore të personave në fjalë do të garantohej mjaftueshëm në kontekstin e procedimeve kombëtare nga rregullat kombëtare të procedurës penale.

- 37 Çështja e proporcionalitetit të një Urdhri Evropian të Hetimit ngre gjithashtu pyetjet për gjykatën referuese në dritën e së drejtës për një gjykim të drejtë të garantuar nga paragrafi i dytë i nenit 47 të Kartës dhe nga neni 6(1) i Konventës Evropiane për Mbrojtja e të Drejtave të Njeriut dhe Lirive Themelore, nënshkruar në Romë më 4 nëntor 1950. Kjo e drejtë do të kërkonte që një palë në proceset gjyqësore të ketë një mundësi konkrete për të paraqitur vëzhgimet e tij mbi një pjesë të provës. Ky do të ishte veçanërisht rasti kur provat vijnë nga një fushë teknike në të cilën gjykata kompetente dhe pala në procedurë nuk kanë njohuri të specializuara.
- 38 Së dyti, gjykata referuese kujton se, në përputhje me nenin 6(1)(b) të Direktivës 2014/41, autoriteti mbikëqyrës Çështja duhet të kontrollojë masën e treguar në Urdhrin Evropian të Hetimit në dritën e ligjit kombëtar.
- 39 Megjithatë, në urdhrin e Gjykatës Federale të Drejtësisë të datës 2 mars 2022, kjo e fundit vlerësoi se kjo dispozitë nuk ishte e zbatueshme në procedurën kryesore. Kjo dispozitë do të kishte të bënte vetëm me një Urdhër Hetim Evropian për të marrë prova që ende nuk janë ekzekutuar. Ai nuk do të ishte i zbatueshëm për një Urdhër Hetim Evropian i destinuar vetëm për transmetimin e provave të mbledhura tashmë. Prandaj, kontrollimi i masës sipas ligjit kombëtar do të ishte i tepërt.
- 40 Gjykata referuese vlerëson, përkundrazi, se autoriteti që lëshon Urdhrin Evropian të Hetimit duhet, në këtë rast, të kontrollojë masën hetimore që shkakton mbledhjen e të dhënave në dritën e ligjit kombëtar. Me fjalë të tjera, ai autoritet mund të kërkonte, me anë të një Urdhri Hetim Evropian, prova të mbledhura në shtetin zbatues vetëm nëse, në një çështje të ngjashme të brendshme, masa hetimore me të cilën u mblodhën këto prova do të ishte autorizuar në shtetin lëshues.
- 41 Grupi i katërt i pyetjeve të ngritura nga gjykata referuese ka të bëjë me interpretimin e nenit 31 të Direktivës 2014/41.
- 42 Kjo gjykatë konsideron se një Shtet Anëtar, nëse synon të përgjojë telekomunikimet e personave që ndodhen në territorin gjerman, në përputhje me atë nen, duhet të njoftojë përgjimin e planifikuar tek autoriteti kompetent gjerman përpara se të fillojë zbatimin i asaj mase ose si sapo merr dënimin për vendndodhjen e personave të tillë.
- 43 Në urdhrin e Gjykatës Federale të Drejtësisë të datës 2 mars 2022, kjo e fundit thuhet se ka vënë në dyshim nëse masa franceze e nxjerrjes së të dhënave përbën një "përgjim telekomunikacioni" sipas kuptimit të nenit 31(1) të Direktivës 2014/41. Gjyqtari referues ka qëndrim të kundërt. Ajo vlerëson se autoritetet franceze të hetimit duhet të kishin njoftuar autoritetin kompetent gjerman për aktin e infiltrimit në telefonat celularë gjermanë, të pajisur me shërbimin EncroChat, përpara zbatimit të kësaj mase.
- 44 Megjithatë, edhe nëse legjislati gjerman parashikon juridiksionin territorial të atij autoriteti, ai, nga ana tjetër, nuk specifikon nëse një njoftim i tillë duhet t'i drejtohet një Landgericht (Gjykatës së Tokës) apo zyrës së prokurorisë publikë në fjalë. Do të kishte, në këtë drejtim, një polemikë brenda jurisprudencës dhe doktrinës gjermane. Gjykata referuese do të ishte në favor të interpretimit të nocionit të "autoritetit kompetent" të përmendur në nenin 31(1) të Direktivës 2014/41 në kuptimin që ajo mund të caktojë vetëm një organ të jashtëm për çdo aktivitet hetimor dhe jo të interesuar për të dhënat. për qëllime hetimi, pra një gjykatë.
- 45 Në të vërtetë, në rastin e akteve ndërkufitare të kryera në nivel të Bashkimit dhe të zbatuara në interes të njëkohshëm të disa shteteve anëtare, nocioni i 'urdhrit evropian të hetimit', në përputhje me nenin 2(c) të Direktivës 2014/41, dhe që i 'njoftimit' të përmendur në nenin 31 të asaj direktive do të ishte kryesisht i këmblyeshëm. Prandaj do të ishte e nevojshme të inkurajohet përafshirja e kompetencave të autoriteteve përgjegjëse për akte të tilla.
- 46 Gjykata referuese vë në pikëpyetje gjithashtu objektivin e mbrojtjes së sovranitetit të Shteteve Anëtare, i cili pretendohet se ndiqet nga neni 31 i Direktiva 2014/41, duke marrë parasysh ndjeshmërinë veçanërisht të lartë të ndërhyrjeve të fshehta në komunikime.
- 47 Grupi i pestë i pyetjeve të parashtruara ka të bëjë me pasojat e një shkeljeje të mundshme të ligjit të Unionit në dritën e parimeve të ekuivalencës dhe efektivitetit.
- 48 Gjyqtari referues vëren se vendimet kombëtare që do të ishin nxjerrë në lidhje me të dhënat që rrjedhin nga përdorimi i shërbimit EncroChat nisin nga parimi, nga njëra anë, që të dhëna të tilla janë të përdorshme dhe, nga ana tjetër, se ku ka shkelje. e konceptueshme nga e drejta e Bashkimit, megjithatë duhet t'i jepet përparësi procedimeve penale duke marrë parasysh seriozitetin e krimeve të identifikuar në bazë të këtyre të dhënave.
- 49 Megjithatë, ai gjyqtar ka dyshime në lidhje me përputhshmërinë e kësaj qasjeje me të drejtën e Unionit, në veçanti me parimet e ekuivalencës dhe efektivitetit.
- 50 Për sa i përket parimit të ekuivalencës, ai gjyqtar vëren se, sipas rregullave gjermane të procedurës penale, të dhënat e mbledhura nëpërmjet një mase përgjimi telefonik të miratuar në kundërshtim me juridiksionin e rezervuar për gjyqtarin në këtë çështje dhe në mungesë të një mase konkrete. supozimi i njërit prej krimeve të listuara do të ishte i papërdorshëm.
- 51 Për sa i përket parimit të efektivitetit, nga aktgjykimi i datës 2 mars 2021, Prokuratur (Kushtet e aksesit në të dhënat në lidhje me komunikimet elektronike) (Cý746/18, EU:C:2021:152, paragrafi 43), duket se objektivi i parandalimit të informacionit dhe provave të marra në mënyrë të paligjshme nga shkaktimi i dëmit të padrejtë ndaj një personi të dyshuar për kryerjen e veprave penale mund të arrihet jo vetëm me ndalimin e përdorimit të këtyre informacioneve dhe provave, por edhe duke marrë parasysh natyrën e tyre të paligjshme në vend. të vlerësimit të provës ose të caktimit të dënimit.
- 52 Sipas gjykatës referuese, ndalimi i përdorimit të provave të tilla rrjedh drejtpërdrejt nga parimi i efektivitetit të ligjit të BE-së. Ky ndalim do të zbatohet në procedurën kryesore pasi parimi i përgjithshëm i të drejtës për një proces të drejtë gjyqësor ishte shkelur në aspekte të ndryshme dhe, veçanërisht, për faktin se të dhënat e kërkuara nga Urdhri i Hetimit Evropian nuk mund të verifikoheshin nga një teknikë. ekspert për shkak të kualifikimit "sekret ushtarak" që u kundërshtua nga autoritetet franceze.
- 53 Për më tepër, ky gjyqtar konstaton nga dënimet e 6 tetorit 2020, La Quadrature du Net etj. (Cý511/18, Cý512/18 dhe Cý520/18, EU:C:2020:791, paragrafi 141), i datës 2 mars 2021, Prokuratur (Kushtet e aksesit në të dhënat në lidhje me komunikimet elektronike) (C ý746/18, EU:C:2021:152, paragrafi 50), si dhe i datës 5 prill 2022, Komisioneri i An Garda Síochána dhe të tjerë. (Cý140/20, EU:C:2022:258, paragrafi 65), i cili

objektivi i luftimit të formave të rënda të krimit nuk mund të justifikojë mbajtjen e përgjithësuar dhe të padiferencuar të të dhënave personale.

Të dhënat e këtij lloji të ruajtura në mënyrë të paligjshme dhe pa arsye do të hiqeshin nga akseset e mëvonshme nga autoritetet kriminale, edhe nëse ato do të përdorreshin për të hetuar akte të rënda në një rast specifik.

54 Në këtë kontekst, Landgericht Berlin (Gjykata e Tokës, Berlin) vendosi të pezullojë procedurën dhe t'i parashtrijë Gjykatës pyetjet e mëposhtme për një vendim paraprak:

«1) Mbi interpretimin e shprehjes "autoriteti lëshues" në nenin 6(1) në lidhje me nenin 2(c) të Direktivës 2014/41

- a) Nëse, në bazë të legjislacionit të shtetit lëshues, një urdhër hetimor evropian që synon marrjen e provave tashmë në posedim të shtetit zbatues (në këtë rast: Franca) duhet të lëshohet nga një gjyqtar, nëse, në bazë të legjislacionit të shtetit lëshues (në këtë rast: kjo çështje: Gjermania), mbledhja e provave që përbën bazën e saj duhet të ishte urdhëruar nga gjyqtari në një çështje të ngjashme të brendshme.
- b) Në alternativë, a zbatohet kjo të paktën në rastin kur shteti zbatues ka zbatuar masën në fjalë në territorin e shtetit lëshues me qëllim që më pas t'i vërë në dispozicion të dhënat e marra autoriteteve hetuese të shtetit lëshues të interesuar në të dhënat për qëllime të zhvillimit të procedimit penal.
- c) A duhet të lëshohet gjithmonë një urdhër hetimor evropian për marrjen e provave nga një gjyqtar (ose nga një organ i pavarur që nuk është i përfshirë në hetime penale), pa marrë parasysh rregullat kombëtare mbi juridiksionin e shtetit lëshues, nëse masa ka të bëjë me ndërhyrje serioze në të drejtat themelore të një niveli të lartë.

2) Mbi interpretimin e nenit 6(1)(a) të Direktivës 2014/41

- te) A e përjashton neni 6(1)(a) i Direktivës 2014/41 një urdhër hetimor evropian që synon transferimin e të dhënave tashmë të disponueshme në shtetin zbatues (Francë) që rezulton nga përgjimi i telekomunikacionit – në veçanti, të dhënat e trafikut dhe vendndodhjes, si dhe regjistrimet e përmbajtjes së komunikimeve - nëse, së pari, përgjimi i kryer nga shteti zbatues ka të bëjë me të gjithë përdoruesit e një adrese të caktuar komunikimi, së dyti, kërkohet, nëpërmjet EIO, transferimi i të dhënave në lidhje me të gjitha adresat e përdorura në territorin e shtetit lëshues dhe, së treti, nuk ka pasur indikacione konkrete për kryerjen e krimeve të rënda nga përdoruesit individualë të përmendur në momentin kur është urdhëruar dhe është kryer masa e përgjimit dhe as në momentin e lëshimit të urdhrit evropian të hetimit.
- b) A e përjashton neni 6(1)(a) i Direktivës 2014/41 një urdhër të tillë hetimor evropian ku integriteti i të dhënave të marra si rezultat i masës së përgjimit nuk mund të verifikohet nga autoritetet e shtetit zbatues për shkak të 'konfidencialitetit absolut të të dhënave.

3) Mbi interpretimin e nenit 6(1)(b) të Direktivës 2014/41

- (a) A e përjashton neni 6(1)(b) i Direktivës 2014/41 një urdhër hetimor evropian që synon transferimin e të dhënave të telekomunikacionit tashmë në posedim të shtetit zbatues (Franca), nëse përgjimi i masës së përbarimit nga ai shtet ka mbledhja e të dhënave do të ishte e paligjshme sipas ligjit të shtetit lëshues (Gjermanisë) në një rast të ngjashëm të brendshëm.
- b) Në alternativë: a zbatohet kjo të paktën kur shteti zbatues ka kryer përgjimin në territorin e shtetit lëshues dhe në interes të këtij të fundit?

4) Mbi interpretimin e nenit 31 pika 1 dhe 3 të Direktivës 2014/41

- te) A përbën përgjimin e telekomunikimeve sipas kuptimit të nenit 31 të Direktivës 2014/41, një masë që lidhet me aksesin klandestin në pajisjet terminale që synon marrjen e trafikut, vendndodhjes dhe të dhënave të komunikimit të një shërbimi komunikimi në internet?
- (b) A duhet gjithmonë njoftimi i përmendur në nenin 31(1) të Direktivës 2014/41 t'i dërgohet një gjyqtari apo a zbatohet kjo të paktën kur, sipas ligjit të shtetit të njoftuar (Gjermanisë), masa e parashikuar nga shteti përgjues (Franca), në një çështje të ngjashme të brendshme, mund të urdhërohej vetëm nga një gjyqtar.
- (c) Kur neni 31 i Direktivës 2014/41 synon gjithashtu të mbrojë të drejtat e përdoruesve individualë të shërbimeve të telekomunikacionit në fjalë, a shtrihet kjo mbrojtje edhe në përdorimin e të dhënave për qëllime të ndjekjes penale në shtetin e njoftuar (Gjermani)? dhe nëse, nëse po, ky qëllim barazohet me qëllimin shtesë të mbrojtjes së sovranitetit të Shtetit Anëtar të njoftuar.

5) Pasojat ligjore të marrjes së provave në kundërshtim me ligjin e Unionit

- te) A mundet ndalimi i përdorimit të provave të rrjedhë drejtpërdrejt nga parimi i efektivitetit të parashikuar në ligj të Bashkimit në rastin e provave të marra nëpërmjet një Urdhri Hetimor Evropian në kundërshtim me këtë të drejtë.
- (b) Në rastin e provave të marra përmes një urdhri hetimor evropian në kundërshtim me ligjin e Bashkimit, a çon parimi i ekuivalencës i parashikuar në atë ligj në një ndalim të përdorimit të provave nëse masa në të cilën bazohet marrja e provave në shtetin zbatues nuk mund të ishte disponuar në shtetin lëshues në një çështje të ngjashme të brendshme dhe provat e marra nëpërmjet një mase të tillë kombëtare të paligjshme nuk do të ishin të përdorshme sipas ligjit të shtetit lëshues.
- c) A është në kundërshtim me të drejtën e Unionit, veçanërisht me parimin e efektivitetit, nëse justifikohet përdorimi në procedimin penal i provave, marrja e të cilave ishte në kundërshtim me të drejtën e Unionit pikërisht për shkak të mungesës së dyshimit për një krim, në kontekstin e një ekuilibri interesash, për nga serioziteti i krimeve, për të cilat dihej për herë të parë pas vlerësimit të provave.

- d) Në alternativë: a rrjedh nga e drejta e Bashkimit Evropian, veçanërisht nga parimi i efektivitetit, se shkeljet e atij ligji që ndodhin në kontekstin e mbledhjes së provave në procedimet penale kombëtare nuk mund të mbeten krejtësisht pa pasoja edhe në këtë rast për krime të rënda dhe për këtë arsye duhet të merret në konsideratë në favor të të akuzuarit të paktën në aspektin e vlerësimit të provave apo përcaktimit të dënimit”.

Procedura para Gjykatës

- 55 Gjykata referuese kërkoi që kjo kërkesë për aktvendim paraprak të trajtohet me procedurë të përshpejtuar të referuar në nenin 105 të Rregullores së Punës së Gjykatës.
- 56 Në mbështetje të kërkesës së saj, ajo pretendon se procedurat kryesore duhet të trajtohen me urgjencë të veçantë. Në fakt, nëse është e vërtetë që urdhër-arresti kombëtar i lëshuar ndaj MN aktualisht nuk është ekzekutuar, një zgjatje e shmangshme e procedimeve që i atribuohen shtetit mund të çojë megjithatë në anulimin e këtij urdhër-arresti. Vendimi i Gjykatës do të kishte të bënte gjithashtu me shumë procedura të ngjashme në vazhdim.
- 57 Neni 105(1) i Rregullores së Punës parashikon që, me kërkesë të gjykatës referuese ose, përjashtimisht, sipas detyrës zyrtare, kur natyra e çështjes kërkon trajtimin e shpejtë të saj, Kryetari i Gjykatës, pasi dëgjon gjyqtarin- Raportuesi dhe Avokati i Përgjithshëm, mund të vendosin t'i nënshtrojnë një referencë për një vendim paraprak një procedure të përshpejtuar, në kundërshtim me dispozitat e asaj rregulloreje.
- 58 Duhet mbajtur mend, në këtë drejtim, se një procedurë e tillë e përshpejtuar përbën një mjet procedural që synon t'i përgjigjet një situatë të jashtëzakonshme urgjente (aktgjykimi i 21 dhjetorit 2021, Randstad Italia, Cý497/20, EU:C:2021: 1037, paragrafi 37 dhe jurisprudenca e cituar aty).
- 59 Në rastin konkret, Kryetari i Gjykatës vendosi, më 16 nëntor 2022, pasi dëgjoji Gjyqtarin Raportues dhe Avokatin e Përgjithshëm, të refuzojë kërkesën nga paragrafi 55 i këtij aktgjykimi.
- 60 Në të vërtetë, së pari, meqenëse MN nuk i është nënshtuar një mase që e privon nga liria, fakti që gjyqtarit referues i kërkohet të bëjë gjithçka që është e nevojshme për të siguruar një zgjidhje të shpejtë të procedurës kryesore nuk është në vetvete i mjaftueshëm për të justifikuar përdorimin e një procedurë e përshpejtuar sipas nenit 105(1) të Rregullores së Punës (shih, për këtë qëllim, urdhrat e Kryetarit të Gjykatës së 7 tetorit 2013, Rabal Cañas, Cý392/13, EU:C: 2013:877, paragrafi 15, dhe të datës 20 shtator 2018, Ministri për Drejtësi dhe Barazi, Cý508/18 dhe Cý509/18, EU:C:2018:766, paragrafi 13 si dhe aktgjykimi i 13 korrikut 2023, Ferrovienord, Cý363 /21 dhe Cý364/21, EU:C:2023:563, paragrafi 46).
- 61 Së dyti, rëndësia e çështjeve ose fakti që një numër i konsiderueshëm njerëzish ose situatash juridike preken potencialisht nga ato çështje, nuk përbëjnë, në vetvete, arsye të afta për të përcaktuar urgjencën e jashtëzakonshme, e cila megjithatë është e nevojshme për të justifikuar trajtimin sipas një procedure të përshpejtuar. [urdhri i Presidentit të Gjykatës i datës 21 shtator 2004, Parlamenti kundër Këshillit, Cý317/04, EU:C:2004:834, paragrafi 11, dhe vendimi i 21 dhjetorit 2023, GN (Arsye për refuzim për interesat më të mira i fëmijës), Cý261/22, EU:C:2023:1017, pika 30].
- 62 Megjithatë, Kryetari i Gjykatës vendosi që rasti në fjalë do të trajtohej si prioritet, në pajtim me nenin 53(3) të Rregullores së Punës.

Për pranueshmërinë e kërkesës për aktvendim paraprak

- 63 Staatsanwaltschaft Berlin (Zyra e Prokurorit Publik të Berlinit, Gjermani) dhe disa qeveri që kanë paraqitur vërejtje në Gjykatë argumentojnë se disa pyetje janë të papranueshme, duke qenë në thelb hipotetike ose shumë të përgjithshme, ose që kanë të bëjnë me një vlerësim të fakteve ose legjislacionit kombëtar.
- 64 Sipas jurisprudencës së vendosur, në kontekstin e procedurës së përcaktuar nga neni 267 TFBE, i takon ekskluzivisht gjyqtarit kombëtar, të cilit i është paraqitur mosmarrëveshja dhe i cili duhet të marrë përgjegjësinë për vendimin e mëvonshëm gjyqësor, të vlerësojë, në dritën e rrethanat e veçanta të çështjes, si nevoja për një vendim paraprak për të qenë në gjendje të japë gjykimin e tij dhe rëndësia e pyetjeve që ajo i parashtrohet Gjykatës (shih, për këtë qëllim, vendimin e 16 dhjetorit 1981, Foglia, 244/80 , EU:C: 1981:302, paragrafi 15). Rrjedhimisht, nëse pyetjet e ngritura kanë të bëjnë me interpretimin e ligjit të Unionit, Gjykata, në parim, kërkohet të vendosë (aktgjykimi i 20 shtatorit 2022, VD dhe SR, C-339/20 dhe C-397/ 20, EU:C: 2022:703, paragrafi 56).
- 65 Gjykata mund të refuzojë të vendosë për një çështje të paraqitur për një vendim paraprak nga një gjykatë kombëtare vetëm nëse është e qartë se interpretimi i kërkuar i ligjit të Unionit nuk ka lidhje me realitetin aktual ose objektin e mosmarrëveshjes kryesore, nëse problemi është të një natyre hipotetike ose kur Gjykata nuk ka elementet faktike dhe ligjore të nevojshme për të dhënë një përgjigje të dobishme për pyetjet e parashtuara ndaj saj (shih, për këtë qëllim, vendimet e 15 dhjetorit 1995, Bosman, C-415/93, BE :C:1995:463, paragrafi 61, si dhe i 20 shtatorit 2022, VD dhe SR, Cý339/20 dhe C-397/20, EU:C:2022:703, paragrafi 57).
- 66 Në rastin konkret, është e vërtetë se nga vendimi referues është e qartë se disa shqetësime të gjyqtarit referues lindin në të vërtetë nga ligji kombëtar dhe se ajo gjykatë ende duhet të bëjë disa vlerësime faktike.
- 67 Megjithatë, nga njëra anë, nga praktika gjyqësore e vendosur duket se gjyqtarët kombëtarë janë të lirë të ushtrojnë të drejtën për t'ia referuar çështjes Gjykatës në çdo fazë të procedurës që ata e konsiderojnë të përshtatshme. Në të vërtetë, zgjedhja e momentit më të përshtatshëm për të pyetur Gjykatën për një vendim paraprak bie në kompetencën e tyre ekskluzive (shih, për këtë qëllim, vendimin e 5 korrikut 2016, Ognyanov, Cý614/14, EU:C:2016:514 , pika 17 dhe praktika gjyqësore e cituar aty).
- 68 Nga ana tjetër, duhet theksuar se pyetjet e parashtuara për një vendim paraprak kanë të bëjnë me interpretimin e dispozitave të përcaktuara qartë të ligjit të BE-së, të cilat, sipas atij gjyqtari, ndikojnë në zgjidhjen e procedurës kryesore. Në këto rrethana, duke qenë se argumentet e paraqitura nga Prokuroria e Berlinit dhe qeveritë e përmendura në paragrafin 63 më sipër nuk janë të mjaftueshme për të demonstruar se duket qartë se ky interpretim nuk ka asnjë lidhje me realitetin aktual ose me objektin e procedimit. në procedurën kryesore, një përgjigje nga Gjykata për pyetjet e ngritura duket e nevojshme për zgjidhjen e mosmarrëveshjes në procedurën kryesore.

Në pyetjet paraprake

Në pyetjen e parë

69 Me pyetjen e saj të parë, gjykata referuese në thelb pyet nëse neni 2(c) dhe neni 6(1) i Direktivës 2014/41 duhet të interpretohen si kuptim që një urdhër hetimi evropian që synon transmetimin e provave tashmë në posedim të Autoritetet kompetente të shtetit zbatues duhet domosdoshmërisht të miratohen nga një gjyqtar kur, sipas ligjit të shtetit lëshues, në procedurat thjesht të brendshme të atij shteti mbledhja fillestare e provave të tilla duhet të ishte urdhëruar nga një gjyqtar.

70 Si pikë paraprake, duhet theksuar se, megjithëse neni 6(1) i Direktivës 2014/41 kontribuon në përkufizimin e kushtet për lëshimin e një urdhri hetimi evropian, nuk përcakton natyrën e autoritetit që mund të lëshojë një urdhër të tillë.

71 Në këtë drejtim, është e qartë nga neni 1(1) i Direktivës 2014/41 se një urdhër hetimor evropian mund të lëshohet në dy raste. Në fakt, ajo mund të ketë si objekt, nga njëra anë, kryerjen e një ose më shumë masave specifike hetimore në një shtet tjetër anëtar, me qëllim marrjen e provave ose, nga ana tjetër, marrjen e provave që janë tashmë në posedim i autoriteteve të shtetit zbatues, d.m.th. transmetimi i këtyre provave tek autoritetet kompetente të shtetit lëshues. Në çdo rast, nga kjo dispozitë rezulton se një urdhër hetimi evropian duhet të lëshohet ose të vërtetohet nga një 'autoritet gjyqësor'.

72 Megjithatë, koncepti i 'autoritetit gjyqësor' i përdorur në atë dispozitë nuk është përcaktuar aty. Nga jurisprudenca e Gjykatës rezulton se është e nevojshme, në një kontekst të tillë, të lexohet neni 1(1) i Direktivës 2014/41 në lidhje me nenin 2(c) të kësaj të fundit, i cili përcakton, për qëllimet e asaj direktiva, koncepti i 'autoritetit lëshues' [shih, për këtë qëllim, vendimin e 2 marsit 2023, Staatsanwaltschaft Graz (Zyra Financiare për Çështjet e Taksave Penale Düsseldorf), C-16/22, EU:C: 2023:148, paragrafët 27 dhe 28].

73 Në lidhje me këtë, nga formulimi i nenit 2 (c) (i) të asaj direktive rrjedh se kjo dispozitë parashikon shprehimisht se prokurori publik është ndër autoritetet që, si gjyqtari, gjykata ose autoriteti hetues i magistraturës, janë kuptohet si 'autoritet lëshues'. E njëjta dispozitë e nënshtron kualifikimin si "autoritet lëshues" me kushtin e vetëm që organi gjyqësor dhe personat që ushtrojnë funksionin e gjyqtarit, magistratit hetues ose prokurorit publik janë kompetentë në çështjen në fjalë [aktgjykimi i 8 dhjetorit 2020, Staatsanwaltschaft Wien (Urdhra të falsifikuara të transfertave bankare), Cý584/19, EU:C:2020:1002, paragrafët 50 dhe 51].

74 Prandaj, kur, sipas ligjit të shtetit lëshues, një prokuror publik është kompetent, në një çështje thjesht të brendshme të atij shteti, të urdhërojë një masë hetimore që synon transmetimin e provave tashmë në zotërim të autoriteteve kombëtare kompetente, kjo ky i fundit bie në nocionin e 'autoritetit lëshues', sipas kuptimit të nenit 2 (c) (i) të Direktivës 2014/41, për qëllimet e lëshimit të një urdhri hetimi evropian që synon transmetimin e provave që janë tashmë në zotërimin e autoriteteve kompetente të shtetit zbatues [shih, për analogji, vendimin e datës 8 dhjetor 2020, Staatsanwaltschaft Wien (Urdhërë transferimi të falsifikuara), Cý584/19, EU:C:2020:1002, paragrafi 52].

75 Nga ana tjetër, kur sipas ligjit të shtetit lëshues, prokurorit publik i mungon kompetenca për të nxjerrë një akt të tillë që synon marrjen e provave tashmë në posedim të autoriteteve kombëtare kompetente - dhe për rrjedhojë në veçanti kur, në një çështje thjesht vendase, një blerje e tillë do të duhej të autorizohet nga një gjyqtar për shkak të faktit se ajo sjell ndërhyrje serioze në të drejtat themelore të subjektit të të dhënave - nuk mund të konsiderohet si autoritet kompetent lëshues, sipas kuptimit të kësaj dispozite [shih, nga analogji, vendimi i 16 dhjetorit 2021, Spetsializirana prokuratura (Të dhënat e trafikut dhe vendndodhjes), Cý724/19, EU:C:2021:1020, paragrafi 39].

76 Në rastin konkret, Qeveria Gjermane argumenton se neni 100e(6)(1) i StPO-së autorizon transmetimin e provave, në nivel kombëtar, nga një autoritet kombëtar hetues në tjetrin. Për më tepër, kjo bazë ligjore, e ndryshme nga ajo e përdorur për mbledhjen fillestare të të dhënave, nuk do të kërkonte që një transmetim i tillë të autorizohet nga një gjyqtar. I takon gjyqtarit referues, i vetmi kompetent për të interpretuar ligjin kombëtar, të përcaktojë nëse është kështu.

77 Në dritën e të gjitha konsideratave të mësipërme, pyetjes së parë duhet t'i përgjigjet duke deklaruar se neni 1(1) dhe neni 2(c) i Direktivës 2014/41 duhet të interpretohen si kuptim që një urdhër hetimi evropian synon të sigurojë transmetimin e provat tashmë në posedim të autoriteteve kompetente të shtetit zbatues nuk duhet domosdoshmërisht të miratohen nga një gjyqtar kur, sipas ligjit të shtetit lëshues, në procedurat thjesht të brendshme të atij shteti, mbledhja fillestare e provave të tilla duhet të ishte urdhëruar nga gjyqtari, por prokurori publik është kompetent për të urdhëruar marrjen e provave të tilla.

Në pyetjen e dytë dhe të tretë

78 Sipas jurisprudencës së vendosur, në kuadrin e bashkëpunimit midis gjyqtarëve kombëtarë dhe Gjykatës së krijuar nga neni 267 TFBE, i takon kësaj të fundit t'i japë gjyqtarit kombëtar një përgjigje të dobishme që i lejon atij të zgjidhë mosmarrëveshjen që i është paraqitur. Në këtë këndvështrim, i takon Gjykatës, nëse është e nevojshme, të riformulojë pyetjet që i janë paraqitur. Në këtë drejtim, i takon të nxjerrë nga të gjitha elementet e parashikuara nga gjyqtari kombëtar dhe, në veçanti, nga arsyet e vendimit të referimit, elementet e ligjit të Unionit që kërkojnë interpretim, duke marrë parasysh çështjen e mosmarrëveshje (shih, për këtë qëllim, vendimet e 13 dhjetorit 1984, Haug-Adrion, 251/83, EU:C:1984:397, paragrafi 9, dhe i datës 18 maj 2021, Asociația «Forumul Judecëtorilor din România» dhe të tjerë, C. ý83/19, Cý127/19, Cý195/19, Cý291/19, Cý355/19 dhe Cý397/19, EU:C:2021:393, paragrafi 131).

79 Në lidhje me këtë, duhet theksuar se urdhrat evropianë të hetimit në fjalë në procedurën kryesore kanë të bëjnë me marrjen nga Prokuroria Publike e Frankfurtit, nëpërmjet autoriteteve hetuese franceze, të të dhënave të mbledhura nga telefonat celularë të pajisur me shërbimin EncroChat të përdorur nga përdoruesit gjermanët. Të dhëna të tilla ishin mbledhur nga këto autoritete pasi kishin marrë autorizimin nga një gjykatës francez.

80 Situata e parashtruar nga pyetja e dytë dhe e tretë paraprake, pra, ka të bëjë, siç është e qartë edhe nga formulimi i këtyre pyetjeve, ekskluzivisht hipotezën e dytë të referuar në nenin 1(1) të Direktivës 2014/41, d.m.th., nxjerrjen e një urdhri evropian të hetimi për të siguruar transmetimin e provave që janë tashmë në posedim të autoriteteve kompetente të shtetit zbatues.

81 Në lidhje me këtë, nga kërkesa për një vendim paraprak rezulton se, me pyetjen e dytë dhe të tretë, gjykata referuese vë në dyshim kushtet thelbësore për lëshimin e një urdhri të tillë hetimi evropian të përcaktuara në nenin 6(1), shkronjat a) dhe b) të Direktivës 2014/41, në kontekstin specifik në të cilin autoritetet e një Shteti Anëtar kanë mbledhur të dhëna nga telefonat celularë, të cilat lejojnë, falë softuerit të veçantë dhe harduerit të modifikuar, komunikim të koduar nga skaji në skaji.

82 Kështu, me pyetjen e dytë, shkronja a), ajo gjykatë pyet nëse, për të përbushur kërkesat e domosdoshmërisë dhe proporcionalitetit të përmendura në nenin 6(1)(a) të Direktivës 2014/41, lëshimi i një hetimi evropian urdhër që synon transmetimin e provave

tashmë në posedim të autoriteteve kompetente të shtetit zbatues duhet të kushtëzohet, në veçanti, nga ekzistenca e indikacioneve konkrete të një krimi të rëndë, kundër çdo personi të interesuar, në kohën kur ai urdhër hetimi evropian është miratuar ose nëse ato janë të mjaftueshme. në këtë drejtim, prova që kanë të bëjnë me ekzistencën e krimeve të shumta të kryera nga persona të paidentifikuar ende.

- 83 Me pyetjen e tij të dytë, germa b), ai gjyqtar gjithashtu pyet nëse parimi i proporcionalitetit përjashton, në dritën e së drejtës për një gjykim të drejtë, lëshimin e një urdhri hetimi evropian, ku integriteti i të dhënave të marra nëpërmjet masës së përgjimit nuk mund të të verifikohen për shkak të konfidencialitetit të bazave teknike që kanë lejuar zbatimin e kësaj mase dhe, për këtë arsye, i akuzuari mund të mos jetë në gjendje të kryejë efektisht vëzhgimet e tij lidhur me të dhënat e tilla gjatë procedimit penal të mëposhëm.
- 84 Për sa i përket nenit 6(1)(b) të Direktivës 2014/41, gjykata referuese pyet, me pyetjen e saj të tretë, gerrat (a) dhe (b), nëse - në përgjithësi ose, të paktën, ku janë mbledhur të dhëna të tilla nga autoritetet kompetente të shtetit zbatues në territorin e shtetit lëshues dhe në interes të këtij të fundit - është subjekt lëshimi i një urdhri hetimi evropian që synon transmetimin e provave që tashmë i posedojnë autoritetet kompetente të shtetit të ekzekutimit. për të njëjtat kushte thelbësore që zbatohen, në shtetin lëshues, për mbledhjen e provave të tilla në një çështje thjesht vendase.
- 85 Duke thënë këtë, duhet të konsiderohet se, me pyetjen e dytë dhe të tretë, të cilat duhet të shqyrtohen së bashku, gjykata referuese në thelb pyet nëse, dhe nëse po, në çfarë kushtesh, neni 6(1) i Direktivës 2014/41 përjashton një publik prokurori nga miratimi i një urdhri hetimor evropian për transmetimin e provave tashmë në posedim të autoriteteve kompetente të shtetit zbatues, ku prova të tilla janë marrë pas përgjimit nga këto autoritete në territorin e shtetit ekzekutues të transmetimit, telekomunikacionit të të gjithë telefonave celularë përdoruesit të cilët mundësojnë, falë softuerit special dhe harduerit të modifikuar, komunikimin e koduar pikë-për-pikë.
- 86 Në lidhje me këtë, duhet mbajtur mend se Direktiva 2014/41 ka si objekt të saj, siç duket nga paragrafët 5 deri në 8, të zëvendësojë kuadrin ekzistues të fragmentuar dhe kompleks në lidhje me mbledhjen e provave në çështjet penale me një kuadrin ndërkufitar. dimension dhe synon, nëpërmjet krijimit të një sistemi të thjeshtuar dhe më efektiv të bazuar në një instrument të vetëm të quajtur 'Urdhri Evropian i Hetimit', të lehtësojë dhe përshpejtojë bashkëpunimin gjyqësor për të ndihmuar në arritjen e objektivit të caktuar për Unionin për t'u bërë një zonë lirie. , siguria dhe drejtësia, duke u ndërtuar mbi nivelin e lartë të besimit që duhet të ekzistojë midis Shteteve Anëtare [gjykimi i 8 dhjetorit 2020, Staatsanwaltschaft Wien (Urdhëra transferimi të falsifikuara), Cj584/19, EU:C:2020:1002, paragrafi 39] .
- 87 Në përputhje me nenin 6 pikat 1 dhe 2 të Direktivës 2014/41, lëshimi i Urdhrit Evropian të Hetimit është subjekt i bashkëprezencës së dy kushteve kumulative, respektimi i të cilave verifikohet nga autoriteti lëshues. Nga njëra anë, në përputhje me nenin 6(1)(a), ky autoritet duhet të bindet që lëshimi i Urdhrit Evropian të Hetimit është i nevojshëm dhe proporcional për qëllimet e procedurës së përmendur në nenin 4 të asaj direktive, duke marrë parasysh marrin parasysh të drejtat e personit nën hetim ose të personit të akuzuar. Nga ana tjetër, në përputhje me nenin 6(1)(b), ky autoritet duhet të verifikojë që masa ose masat hetimore të kërkuara në Urdhër Evropian të Hetimit mund të ishin lëshuar në të njëjtat kushte në një çështje të ngjashme të brendshme.
- 88 Prandaj, neni 6(1)(a) i Direktivës 2014/41 kërkon që të kryhet një kontroll mbi domosdoshmërinë dhe proporcionalitetin e lëshimit të Urdhrit Evropian të Hetimit në lidhje me qëllimet e procedimeve të përmendura në nenin 4 të kësaj direktive. Ky nen i fundit, i cili përcakton llojet e procedimeve për të cilat mund të lëshohet një urdhër hetimor evropian, parashikon, në pikën a), se një urdhër i këtij lloji mund të lëshohet «në lidhje me procedimet penale të nisura nga një autoritet gjyqësor, ose i cili mund të paraqitet para tij, në lidhje me një vepër penale sipas ligjit kombëtar të shtetit lëshues». Meqenëse kjo dispozitë i referohet ligjit të shtetit lëshues, natyra e nevojshme dhe proporcionale e lëshimit të një urdhri të tillë duhet të vlerësohet vetëm në dritën e atij ligji.
- 89 Në lidhje me këtë, duke marrë parasysh pyetjet e gjykatës referuese të përmendura në paragrafët 82 dhe 83 më sipër, duhet të sqarohet, nga njëra anë, se neni 6(1)(a) i Direktivës 2014/41 nuk kërkon se lëshimi i një urdhri hetimi evropian që synon transmetimin e provave tashmë në zotërim të autoriteteve kompetente të shtetit zbatues është domosdoshmërisht në varësi të ekzistencës së një prezumimi të një krimi të rëndë bazuar në fakte konkrete, kundër çdo personi të interesuar, në koha në të cilën lëshohet një urdhër i tillë hetimor evropian, nëse një kërkesë e tillë nuk lind nga ligji i shtetit lëshues.
- 90 Nga ana tjetër, kjo dispozitë nuk përjashton lëshimin e një urdhri hetimi evropian edhe kur integriteti i të dhënave të marra nëpërmjet masës së përgjimit nuk mund të verifikohet për shkak të konfidencialitetit të bazave teknike që lejuan zbatimin e kësaj mase, me kusht që se e drejta për gjykim të drejtë garantohet gjatë procedurës penale të mëvonshme. Në të vërtetë, integriteti i provave të transmetuara, në parim, mund të vlerësohet vetëm në momentin në të cilin autoritetet kompetente kanë vërtet provat në fjalë dhe jo në fazën paraprake të lëshimit të Urdhrit Evropian të Hetimit.
- 91 Për më tepër, nga formulimi i nenit 6, pika 1, germa b) e Direktivës 2014/41, si dhe nga dallimi i bërë në nenin 1, pika 1, të asaj direktive, të përmendur në pikën 68 më sipër, rezulton se, në rast se "veprimi ose aktet hetimore të kërkuara në [Urdhër Evropian të Hetimit]" konsistojnë në marrjen e provave tashmë në posedim të autoriteteve kompetente të shtetit zbatues, d.m.th. në transmetimin e provave të tilla autoriteteve kompetente të Shteti lëshues, një urdhër i tillë mund të lëshohet vetëm me kusht që një transmetim i tillë të mund të ishte rregulluar "në të njëjtat kushte në një çështje të ngjashme të brendshme".
- 92 Duke përdorur termat "në të njëjtat kushte" dhe "në një çështje të ngjashme të brendshme", neni 6(1)(b) i Direktivës 2014/41 bën përcaktimin e kushteve specifike të kërkuara për lëshimin e një urdhri hetimi evropian.
- 93 Nga kjo rrjedh se, kur një autoritet lëshues dëshiron të marrë prova që tashmë janë në posedim të autoriteteve kompetente të shtetit zbatues, ai autoritet duhet të kushtëzojë Urdhër Evropian të Hetimit me përmbushjen e të gjitha kushteve të përcaktuara në legjisllacionin e shtetit të tij anëtar për një rast i ngjashëm i brendshëm.
- 94 Kjo do të thotë se legjitimiteti i një urdhri hetimi evropian siç është ai në fjalë në procedurën kryesore, që synon transmetimin e të dhënave të mbajtura nga autoritetet kompetente të shtetit zbatues të afta për të dhënë informacion mbi komunikimet e kryera nga një përdorues i një telefoni celular. duke lejuar, në sajë të softuerit special dhe harduerit të modifikuar, një komunikim i koduar pikë-për-pikë i nënshtrohet të njëjtave kushte të zbatueshme, nëse zbatohen, për transmetimin e të dhënave të tilla në një situatë thjesht të brendshme në shtetin lëshues.
- 95 Rrjedhimisht, nëse ligji i shtetit lëshues e kushtëzon një transmetim të tillë me ekzistencën e indikacioneve konkrete për kryerjen e krimeve të rënda nga i akuzuari ose me pranueshmërinë e provave të përbëra nga të dhënat në fjalë, miratimi i një urdhri evropian të hetimit. është

subjekt i të gjitha kushteve të njëjta.

- 96 Në të kundërt, neni 6(1)(b) i Direktivës 2014/41 nuk kërkon - edhe në një situatë të tillë si ajo në fjalë në procedurën kryesore, ku të dhënat në fjalë janë mbledhur nga autoritetet kompetente të shtetit të ekzekutimi në territorin e shtetit lëshues dhe në interes të këtij të fundit - që lëshimi i një urdhri hetimi evropian që synon transmetimin e provave tashmë në posedim të autoriteteve kompetente të shtetit zbatues i nënshtrohet të njëjtave kushte thelbësore si të zbatueshme, në shtetin lëshues, në lidhje me mbledhjen e provave të tilla.
- 97 Është e vërtetë se neni 6(1)(b) i Direktivës 2014/41 synon të shmangë anashkalimin e rregullave dhe garancive të parashikuara nga ligji i shtetit lëshues. Megjithatë, në rastin konkret, nuk duket se mbledhja dhe transmetimi, nëpërmjet një urdhri hetimi evropian, i provave të mbledhura në këtë mënyrë, ka pasur si objektiv ose efekt një evazion të tillë, rrethanë të cilën i takon gjyqtarit referues ta verifikojë.
- 98 Për më tepër, në mungesë, në Direktivën 2014/41, të ndonjë rregulli që ndryshon regjimin e zbatueshëm për një urdhër hetimi evropian që synon transmetimin e provave tashmë në posedim të autoriteteve kompetente të shtetit zbatues në varësi të vendit ku ai janë mbledhur prova, fakti që, në rastin konkret, shteti zbatues ka kryer një mbledhje të tillë në territorin e shtetit lëshues dhe në interes të këtij të fundit, në këtë drejtim, është i parëndësishëm.
- 99 Për më tepër, duhet të mbahet mend se, siç del në veçanti nga pikat 2, 6 dhe 19 të Direktivës 2014/41, Urdhri Evropian i Hetimit është një instrument që bie në fushën e bashkëpunimit gjyqësor në çështjet penale të përmendura në nenin 82(1), TFBE, e cila bazohet në parimin e njohjes reciproke të aktgjyqimeve dhe vendimeve gjyqësore. Megjithatë, ky parim, i cili përbën "gurin themelor" të bashkëpunimit gjyqësor në çështjet penale, nga ana tjetër bazohet në besimin e ndërsjellë, si dhe në supozimin relativ që shtetet e tjera anëtare respektojnë ligjin e Bashkimit dhe, në veçanti, të drejtat themelore [gjykimi i 8 Dhjetor 2020, Staatsanwaltschaft Wien (urdhra transferimi të falsifikuara), Cý584/19, EU:C:2020:1002, paragrafi 40].
- 100 Nga kjo rrjedh se, nëse nëpërmjet një urdhri hetimor evropian, autoriteti lëshues synon të sigurojë transmetimin e provave që tashmë i posedojnë autoritetet kompetente të shtetit zbatues, ai autoritet nuk është i autorizuar të kontrollojë rregullsinë e procedurës së veçantë me të cilën ai Shteti Anëtar ekzekutues ka mbledhur provat që ai kërkon të transmetohen. Në veçanti, një interpretim i kundërt i nenit 6(1) të asaj direktive do të çonte në praktikë në një sistem më kompleks dhe më pak efektiv, i cili do të minonte objektivin e ndjekur nga ajo Direktivë.
- 101 Gjithashtu duhet nënvizuar se Direktiva 2014/41 garanton kontrollin gjyqësor të respektimit të të drejtave themelore të njerëzve e interesuar.
- 102 Nga njëra anë, neni 14(1) i Direktivës 2014/41 kërkon që Shtetet Anëtare të sigurojnë që mjetet juridike të barasvlefshme me ato të disponueshme në një çështje të ngjashme të brendshme janë të zbatueshme për masat hetimore të kërkuara në Urdhrin Evropian të Hetimit. Megjithatë, në këtë kontekst, i takon gjykatës kompetente të monitorojë respektimin e kushteve për lëshimin e një urdhri të tillë, të cilat janë përcaktuar në nenin 6(1) të asaj direktive dhe të kujtuara në paragrafët 87 deri në 95 të këtij vendimi.
- 103 Për rrjedhojë, nëse marrja e provave tashmë në posedim të autoriteteve kompetente të një shteti tjetër anëtar do të dukej joproporcionale për qëllimet e procedimit penal të nisur kundër palës së interesuar në shtetin lëshues, për shembull për shkak të seriozitetit të shkeljes. të të drejtave themelore të këtij të fundit, ose janë urdhëruar në shkelje të regjimit ligjor të zbatueshëm për një çështje të ngjashme të brendshme, gjykata që shqyrton ankesën kundër Urdhrit Evropian të Hetimit që urdhëron një transmetim të tillë duhet të nxjerrë pasojat që kërkojnë në bazë të vendit. ligji.
- 104 Nga ana tjetër, neni 14(7) i Direktivës 2014/41 kërkon që Shtetet Anëtare të sigurojnë që, në procedurat penale të nisura në shtetin lëshues, të respektohen të drejtat e mbrojtjes dhe të garantohet një gjykim i drejtë në vlerësimin e provave të marra. përmes atij Urdhri Evropian të Hetimit.
- 105 Tani, për sa i përket veçanërisht të drejtës për një gjykim të drejtë, duhet mbajtur mend në veçanti se një gjykatë, nëse konsideron se një palë nuk është në gjendje të kryejë në mënyrë efektive vëzhgimet e saj në lidhje me një element të provës që mund të ndikojë në mënyrë mbizotëruese në vlerësimin e fakteve, duhet të vërtetojë shkeljen e të drejtës për një gjykim të drejtë dhe të përjashtojë këtë mjet provues për të shmangur një shkelje të këtij lloji [shih, në këtë kuptim, vendimin e datës 2 mars 2021, Prokuratur (Kushtet e aksesit për të dhënat në lidhje me komunikimet elektronike) Cý746/18, EU:C:2021:152, paragrafi 44].
- 106 Duke pasur parasysh arsyetimin e mësipërm, është e nevojshme t'i përgjigjemi pyetjes së dytë dhe të tretë duke deklaruar se neni 6(1) i Direktivës 2014/41 duhet të interpretohet si kuptim që ai nuk e pengon një prokurori publik të miratojë një urdhër hetimor evropian. synon të sigurojë transmetimin e provave tashmë në posedim të autoriteteve kompetente të shtetit zbatues, kur këto prova janë marrë pas përgjimit nga këto autoritete, në territorin e shtetit lëshues, të telekomunikimeve të të gjithë përdoruesve të telefonave celularë që mundësojnë, me anë të softuerit të posaçëm dhe harduerit të modifikuar, komunikimit pikë-për-pikë të koduar, me kusht që një urdhër i tillë hetimi të jetë në përputhje me çdo kusht që mund të përcaktohet nga ligji i shtetit lëshues për transmetimin e provave të tilla në një mënyrë krejtësisht të brendshme çështje në atë shtet.
- Në pyetjen e katërt, germa a) dhe b)***
- 107 Me pyetjen e katërt, shkronjat a) dhe b), gjykata referuese në thelb pyet nëse neni 31 i Direktivës 2014/41 duhet të interpretohet se do të thotë se një masë e lidhur me filtrimin e pajisjeve terminale, që synon nxjerrjen e të dhënave në lidhje me trafikun, vendndodhjen dhe komunikimet e një shërbimi komunikimi të bazuar në internet, përbën një "përgjim telekomunikacioni", sipas kuptimit të atij neni, i cili duhet t'i njoftohet një gjykatë të shtetit anëtar në territorin e të cilit ndodhet personi që i nënshtrohet përgjimit.
- 108 Neni 31(1) i asaj direktive parashikon situatën në të cilën autoriteti kompetent i një Shteti Anëtar ka autorizuar, për qëllimin e kryerjes së një mase hetimore, përgjimin e telekomunikimeve të një personi komunikimi me adresën e të cilit përdoret në territorin e një shteti tjetër anëtar, ndihma teknike e të cilit nuk është e nevojshme për të kryer një përgjim të tillë. Në këtë rast, i pari nga këto Shtete Anëtare, i quajtur "Shteti Anëtar i përgjimit", duhet t'ia njoftojë atë përgjim autoritetit kompetent të të dytë prej atyre Shteteve Anëtare, të quajtur "Shteti Anëtar i Njoftuar".
- 109 Për sa i përket, para së gjithash, konceptit të "telekomunikacionit" të përdorur në atë dispozitë, duhet mbajtur mend se, sipas praktikës gjyqësore të vendosur, nevoja për të garantuar zbatimin uniform të ligjit të BE-së dhe parimin e barazisë.

rrjedh se termat e një dispozite të ligjit të Bashkimit, i cili nuk përmban asnjë referencë të shprehur ndaj ligjit të Shteteve Anëtare për qëllime të përcaktimit të kuptimit dhe fushëveprimit të tij, normalisht duhet të jenë subjekt, në të gjithë Bashkimin, i një autonome dhe uniforme. Interpretimi, që do të kryhet duke marrë parasysh jo vetëm formulimin e tij, por edhe kontekstin e tij dhe objektivat e ndjekura nga legjislati në të cilin ai bën pjesë [shih, për këtë qëllim, dënimet e 18 janarit 1984, Ekro, 327/82, BE :C:1984:11, paragrafi 11 dhe i datës 8 dhjetor 2020, Staatsanwaltschaft Wien (Urdhëra të falsifikuara të transfertave bankare), Cý584/19, EU:C:2020:1002, paragrafi 49].

- 110 Duke marrë parasysh faktin se asnjë dispozitë e Direktivës 2014/41 nuk përmban një përkufizim të konceptit të 'telekomunikacionit' të përdorur në nenin 31(1) të asaj direktive, as një referencë të shprehur në ligjin e Shteteve Anëtare për të përcaktuar kuptimin dhe shtrirjen e këtij nocioni, duhet të konsiderohet se kjo dispozitë duhet të marrë një interpretim autonom dhe uniform në të drejtën e Unionit, në përputhje me metodologjinë e përmendur në pikën e mëparshme.
- 111 **Së pari**, në lidhje me formulimin e nenit 31(1) të Direktivës 2014/41, termi 'telekomunikacion' i referohet, në kuptimin e tij të përbashkët, të gjitha procedurave për transmetimin e informacionit në distancë.
- 112 **Së dyti**, për sa i përket kontekstit në të cilin përshtatet neni 31(1) i Direktivës 2014/41, duhet theksuar se paragrafi 2 i atij neni parashikon që njoftimi i përmendur në paragrafin 1 të atij neni kryhet duke përdorur formularin e caktuar. Në Aneksin C të asaj Direktive. Epo, nën titullin 'Subjekti i përgjimit', pika B, III e asaj aneksi përmend një numër telefoni dhe një adresë protokoll interneti ('numër IP') ose edhe një adresë e-mail. Kuptimi i gjerë i termit "telekomunikacion" konfirmohet edhe nga neni 31(3) i Direktivës 2014/41, i cili përmend, në mënyrë të padiferencuar, "rezultatet" e përgjimit.
- 113 **Në tertijs**, në lidhje me objektivin e nenit 31 të Direktivës 2014/41, është e qartë nga pika 30 e kësaj të fundit se mundësitë për bashkëpunim mbi bazën e asaj direktive në fushën e përgjimit të telekomunikacioneve nuk duhet të kufizohen në përmbajtjen e telekomunikacionit, por gjithashtu duhet të mbulojë mbledhjen e të dhënave të trafikut dhe vendndodhjes që lidhen me telekomunikime të tilla.
- 114 Nga kjo rrjedh se infiltrimi i pajisjeve terminale që synojnë nxjerrjen e të dhënave të komunikimit, por edhe të të dhënave të trafikut ose vendndodhjes, nga një shërbim komunikimi i bazuar në internet përbën "përgjimin e telekomunikacionit" sipas kuptimit të nenit 31 të Direktivës 2014/41.
- 115 Së dyti, për sa i përket autoritetit të cilit duhet t'i dërgohet njoftimi i parashikuar nga ai nen, rrjedh **kryesisht** nga formulimi i nenit 31(1) të asaj direktive se ligjvënësi i BE-së thjesht iu referua "autoritetit kompetent të anëtarit të njoftuar. Shteti", pa specifikuar natyrën, administrative apo juridiksionale, që duhet të ketë ky autoritet apo funksionet e këtij të fundit.
- 116 **Së dyti**, duhet theksuar gjithashtu, nga njëra anë, se ky autoritet nuk bën pjesë në informacionin e renditur në nenin 33 të Direktivës 2014/41, që Shtetet Anëtare duhej t'i komunikojnë Komisionit Evropian. Nga ana tjetër, siç është e qartë nga formulari i përcaktuar në aneksin C të asaj direktive, e cila, siç tregohet në pikën 112 më sipër, duhet të përdoret për të njoftuar 'përgjimin e telekomunikimeve', në përputhje me nenin 31(1), të atë Direktivë, i vetmi tregues që duhet të jepet në këtë drejtim në atë formular është 'Shteti Anëtar i njoftuar'.
- 117 Si rrjedhojë, i takon çdo shteti anëtar të caktojë autoritetin kompetent për të marrë njoftimin e përmendur në nenin 31(1) të Direktivës 2014/41. Në rast se shteti anëtar i përgjimit nuk është në gjendje të identifikojë autoritetin kompetent të shtetit anëtar të njoftuar, një njoftim i tillë mund t'i dërgohet çdo autoriteti të shtetit anëtar të njoftuar që shteti anëtar i përgjimit e konsideron të përshtatshëm për këtë qëllim.
- 118 Në këtë drejtim, megjithatë duhet të sqarohet se autoriteti kompetent në përputhje me nenin 31(1) të Direktivës 2014/41 mundet, në përputhje me nenin 31(3) të asaj direktive, ndër të tjera, të komunikojë se përgjimi nuk mund të kryhet ose se duhet t'i jepet fund nëse përgjimi nuk lejohet në një rast të ngjashëm të brendshëm. Nga kjo rrjedh se, nëse autoriteti që merr njoftimin nuk është autoriteti kompetent sipas ligjit të Shtetit Anëtar të njoftuar, ky autoritet i parë duhet t'ia transmetojë njoftimin autoritetit kompetent ex officio, në mënyrë që të garantojë efektin e dobishëm të nenit 31 të Direktivës. 2014/41.
- 119 Në dritën e të gjitha konsideratave të mësipërme, është e nevojshme t'i përgjigjemi pyetjes së katërt, shkronjat a) dhe b), duke theksuar se neni 31 i Direktivës 2014/41 duhet të interpretohet si një masë që lidhet me infiltrimin e pajisjeve terminale, drejtuar për nxjerrjen e të dhënave në lidhje me trafikun, vendndodhjen dhe komunikimet e një shërbimi komunikimi të bazuar në internet, përbën "përgjimin e telekomunikacionit", sipas kuptimit të atij neni, i cili duhet t'i njoftohet autoritetit të caktuar për këtë qëllim nga shteti anëtar në të cilin territori ku ndodhet personi që i është nënshtruar përgjimit. Në rast se shteti anëtar i përgjimit nuk është në gjendje të identifikojë autoritetin kompetent të shtetit anëtar të njoftuar, një njoftim i tillë mund t'i dërgohet çdo autoriteti të shtetit anëtar të njoftuar që shteti anëtar i përgjimit e konsideron të përshtatshëm për këtë qëllim.
- Në pyetjen e katërt, germa c)**
- 120 Me pyetjen e saj të katërt, shkronja (c), gjykata referuese në thelb pyet nëse neni 31 i Direktivës 2014/41 duhet të interpretohet si kuptim që ai synon të mbrojë tre drejtat e përdoruesve të prekur nga një masë e 'përgjimit të telekomunikimeve', në përputhje me për atë nen dhe se kjo mbrojtje shtrihet në përdorimin e të dhënave të mbledhura në këtë mënyrë në kontekstin e procedimeve penale të nisura në shtetin anëtar të njoftuar.
- 121 Para së gjithash, ndryshe nga "përgjimi i telekomunikacioneve me asistencën teknike të një shteti tjetër anëtar", i rregulluar nga neni 30 i Direktivës 2014/41, zbatohet "përgjimi i telekomunikimeve" i referuar në nenin 31 të asaj direktive, domethënë ai që nuk kërkon asistencën teknike të shtetit anëtar në territorin e të cilit ndodhet personi që i nënshtrohet përgjimit, nuk është objekt i një urdhri hetimi evropian. Nga kjo rrjedh se kushtet dhe garancitë e ndryshme që kufizojnë një urdhër të tillë nuk janë të zbatueshme për përgjimin në fjalë.
- 122 Për më tepër, siç theksohet në paragrafin 118 më sipër, rrjedh nga formulimi i nenit 31(3) të Direktivës 2014/41 se, kur, në një rast të ngjashëm të brendshëm, përgjimi nuk lejohet, autoriteti kompetent i Shtetit Anëtar të njoftuar mund të njoftoni autoritetin kompetent të shtetit anëtar të përgjimit se një përgjim i tillë nuk mund të kryhet ose se duhet t'i jepet fund ose, kur është e përshtatshme, që të dhënat e përgjuara nuk mund të përdoren ose mund të përdoren vetëm në kushtet që ju jeni ju. specifikoni.

- 123 Përdorimi i foljes "mund" në këtë dispozitë nënkupton që Shteti Anëtar i njoftuar ka një kompetencë që bie në diskrecionin e autoritetit kompetent të atij shteti dhe ushtrimi i këtij pushteti duhet të justifikohet me faktin se një përgjimi i tillë nuk do të autorizojë në një rast të ngjashëm vendas.
- 124 Prandaj, neni 31 i Direktivës 2014/41 synon jo vetëm të sigurojë respektimin e sovranitetit të Shtetit Anëtar të njoftuar, por gjithashtu të sigurojë që niveli i mbrojtjes i garantuar në atë Shtet Anëtar në lidhje me përgjimin e telekomunikacioneve të mos cenohet.
Prandaj, duke qenë se përgjimi telefonik përbën një ndërhyrje në të drejtën për respektimin e jetës dhe komunikimeve private, të parashikuara në nenin 7 të Kartës, të personit që i nënshtrohet përgjimit (shih, në këtë kuptim, vendimin e 17 janarit 2019, Dzivev dhe të tjerët, Cý310/16, EU:C:2019:30, paragrafi 36), duhet konsideruar se neni 31 i Direktivës 2014/41 synon gjithashtu të mbrojë të drejtat e personave të prekur nga një masë e këtij lloji, qëllim i cili shtrihet në përdorimin e të dhënave për qëllimin e kryerjes së procedimeve penale në shtetin anëtar të njoftuar.
- 125 Në dritën e të gjitha arsyeve të mësipërme, është e nevojshme t'i përgjigjemi pyetjes së katërt, germa c), duke theksuar se neni 31 i Direktivës 2014/41 duhet të interpretohet si kuptim që synon gjithashtu mbrojtjen e të drejtave të përdoruesve të prekur nga një masë e "përgjimit të telekomunikacionit", sipas kuptimit të atij neni.
- Në pyetjen e pestë**
- 126 Me pyetjen e pestë, gjyqtari referues në thelb pyet nëse parimi i efektivitetit kërkon që gjyqtari penal kombëtar të shlyejë, në kontekstin e procedimeve penale të nisura kundër një personi të dyshuar për vepra penale, informacione dhe elementë prova që ato janë marrë në kundërshtim me kërkesat e ligjit të Unionit.
- 127 Si çështje paraprake, duhet theksuar, nga njëra anë, se kësaj pyetjeje duhet t'i jepet përgjigje vetëm në rast se gjyqtari referues arrin në përfundimin, në bazë të përgjigjeve të pyetjeve të para deri në të katërtën paraprake, se Evropiani urdhrat e hetimit janë lëshuar në mënyrë të paligjshme.
- 128 Nga ana tjetër, siç qëndron aktualisht ligji i BE-së, në parim i takon vetëm legjislacionit kombëtar të përcaktojë rregullat në lidhje me pranueshmërinë dhe vlerësimin, në kontekstin e procedimeve penale, të informacionit dhe provave që ato janë marrë në një mënyrë në kundërshtim me ligjin e Unionit (shih, për këtë qëllim, vendimin e 6 tetorit 2020, La Quadrature du Net dhe të tjerët (C-511/18, C-512/18 dhe C-520/18, EU:C:2020:791, paragrafi 222).
- 129 Në fakt, sipas jurisprudencës së vendosur, në mungesë të legjislacionit të Bashkimit për këtë çështje, i takon sistemit të brendshëm ligjor të çdo Shteti Anëtar, në përputhje me parimin e autonomisë procedurale, të përcaktojë metodat procedurale të apelimit që synojnë garantimin e mbrojtjes e të drejtave për të cilat individët kanë të drejtë sipas ligjit të Bashkimit, me kusht që megjithatë ato të mos jenë më pak të favorshme se ato që lidhen me situata të ngjashme që i nënshtrohen ligjit kombëtar (parimi i ekuivalencës) dhe që nuk e bëjnë atë të pamundur ose tepër të vështirë në praktikë për të ushtruar të drejtat e dhëna nga ligji i Unionit (parimi i efektivitetit) (shih, për këtë qëllim, vendimet e 16 dhjetorit 1976, Rewe-Zentralfinanz dhe Rewe-Zentral, 33/76, EU:C:1976:188, paragrafi 5, dhe e datës 6 tetor 2020, La Quadrature du Net and Others, Cý511/18, Cý512/18 dhe Cý520/18, EU:C:2020:791, paragrafi 223).
- 130 Duke thënë këtë, siç është e dukshme nga paragrafët 104 dhe 105 të këtij aktgjykimi, nuk mund të shpërfilltet se neni 14(7) i Direktivës 2014/41 kërkon shprehimisht nga Shtetet Anëtare të sigurojnë, pa paragjykuar zbatimin e rregullave procedurale kombëtare, që, në procedimet penale në shtetin lëshues, respektohen të drejtat e mbrojtjes dhe garantohet një gjykim i drejtë gjatë vlerësimit të provave të marra nëpërmjet Urdhrit Evropian të Hetimit, që do të thotë se një provë në të cilën një palë nuk është në gjendje të mbartë vëzhgimet e tij në mënyrë efektive duhet të përjashtohen nga procedimi penal.
- 131 Në dritën e të gjitha arsyeve të mësipërme, është e nevojshme t'i përgjigjemi pyetjes së pestë duke theksuar se neni 14(7) i Direktivës 2014/41 duhet të interpretohet si kuptim që kërkon që gjyqtari penal kombëtar të shlyejë, në kontekstin e një procedimi penal nisur kundër një personi të dyshuar për vepra penale, informacione dhe prova nëse ai person nuk është në gjendje të kryejë efektivisht vëzhgimet e tij mbi këto informacione dhe prova dhe këto të fundit janë në gjendje të ndikojnë në mënyrë mbizotëruese në vlerësimin e fakteve.

Mbi shpenzimet

- 132 Për palët në procedurën kryesore, çështja në fjalë përbën një incident të ngritur përpara gjykatës kombëtare, e cila, për rrjedhojë, është përgjegjëse për të vendosur mbi shpenzimet. Shpenzimet e bëra nga palët e tjera për paraqitjen e vërejtjeve në Gjykatë nuk mund të kthehen.

Për këto arsye, Gjykata (Dhoma e Madhe) deklaron:

- 1) Neni 1(1) dhe neni 2(c) i Direktivës 2014/41/BE të Parlamentit Evropian dhe Këshillit të datës 3 prill 2014 mbi Urdhrin Evropian të Hetimit në çështjet penale,**

duhet të interpretohet në kuptimin që:

një urdhër hetimor evropian që synon marrjen e transmetimit të provave tashmë në posedim të autoriteteve kompetente të shtetit zbatues nuk duhet domosdoshmërisht të miratohet nga një gjyqtar kur, sipas ligjit të shtetit lëshues, në procedurat thjesht të brendshme të atij shteti, Mbledhja fillestare e provave të tilla është dashur të urdhërohet nga gjyqtari, por prokurori publik është kompetent të urdhërojë mbledhjen e provave të tilla.

- 2) Neni 6(1) i Direktivës 2014/41**

duhet të interpretohet në kuptimin që:

ai nuk e pengon një prokurori publik të miratojë një urdhër hetimor evropian që synon marrjen e transmetimit të provave tashmë në posedim të autoriteteve kompetente të shtetit zbatues, ku prova të tilla janë marrë pas përgjimit nga ato autoritete, në territorin e lëshimit. Shteti, telekomunikacioni për të gjithë përdoruesit e telefonisë celulare, të cilat lejojnë, falë softuerit special dhe harduerit të modifikuar, komunikim të koduar

nga pika në pikë, me kusht që një urdhër i tillë hetimi të jetë në përputhje me çdo kusht që mund të përcaktohet nga ligji i shtetit lëshues për transmetimin e provave të tilla në një çështje thjesht të brendshme të atij shteti.

3) Neni 31 i Direktivës 2014/41

duhet të interpretohet në kuptimin që:

një masë në lidhje me depërtimin e pajisjeve terminale, që synon nxjerrjen e të dhënave në lidhje me trafikun, vendndodhjen dhe komunikimet e një shërbimi komunikimi të bazuar në internet, përbën "përgjimin e telekomunikacionit", sipas kuptimit të këtij neni, i cili duhet t'i njoftohet autoritetit. të caktuar për këtë qëllim nga shteti anëtar në territorin e të cilit ndodhet personi që i nënshtrohet përgjimit. Në rast se shteti anëtar i përgjimit nuk është në gjendje të identifikojë autoritetin kompetent të shtetit anëtar të njoftuar, një njoftim i tillë mund t'i dërgohet çdo autoriteti të shtetit anëtar të njoftuar që shteti anëtar i përgjimit e konsideron të përshtatshëm për këtë qëllim.

4) Neni 31 i Direktivës 2014/41

duhet të interpretohet në kuptimin që:

ai synon gjithashtu të mbrojë të drejtat e përdoruesve të prekur nga një masë 'përgjimi telekomunikacioni', brenda kuptimit të atij neni.

5) Neni 14(7) i Direktivës 2014/41

duhet të interpretohet në kuptimin që:

ai kërkon që gjyqtari penal kombëtar të shlyejë, në kontekstin e procedimit penal të nisur kundër një personi të dyshuar për vepra penale, informacionin dhe provat nëse ai person nuk është në gjendje të kryejë efektivisht vëzhgimet e tij mbi atë informacion dhe elemente provash dhe këto të fundit janë të aftë për të ndikuar kryesisht në vlerësimin e fakteve.

Nënshkrimet